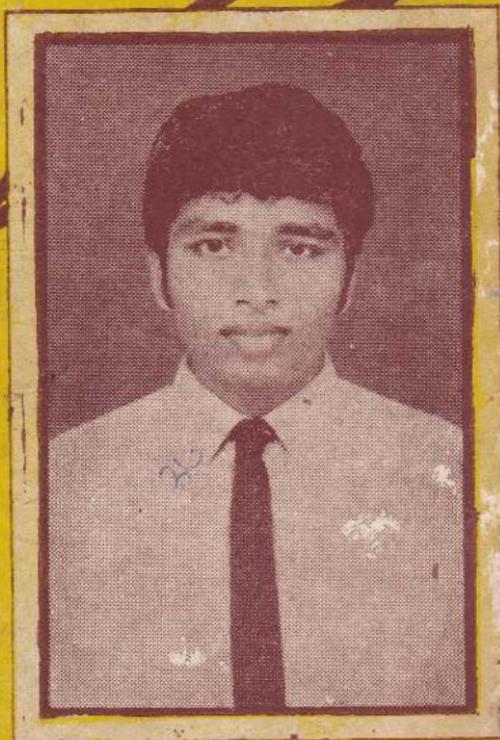

நெஞ்சம் நிறைந்த

கிண்டி!

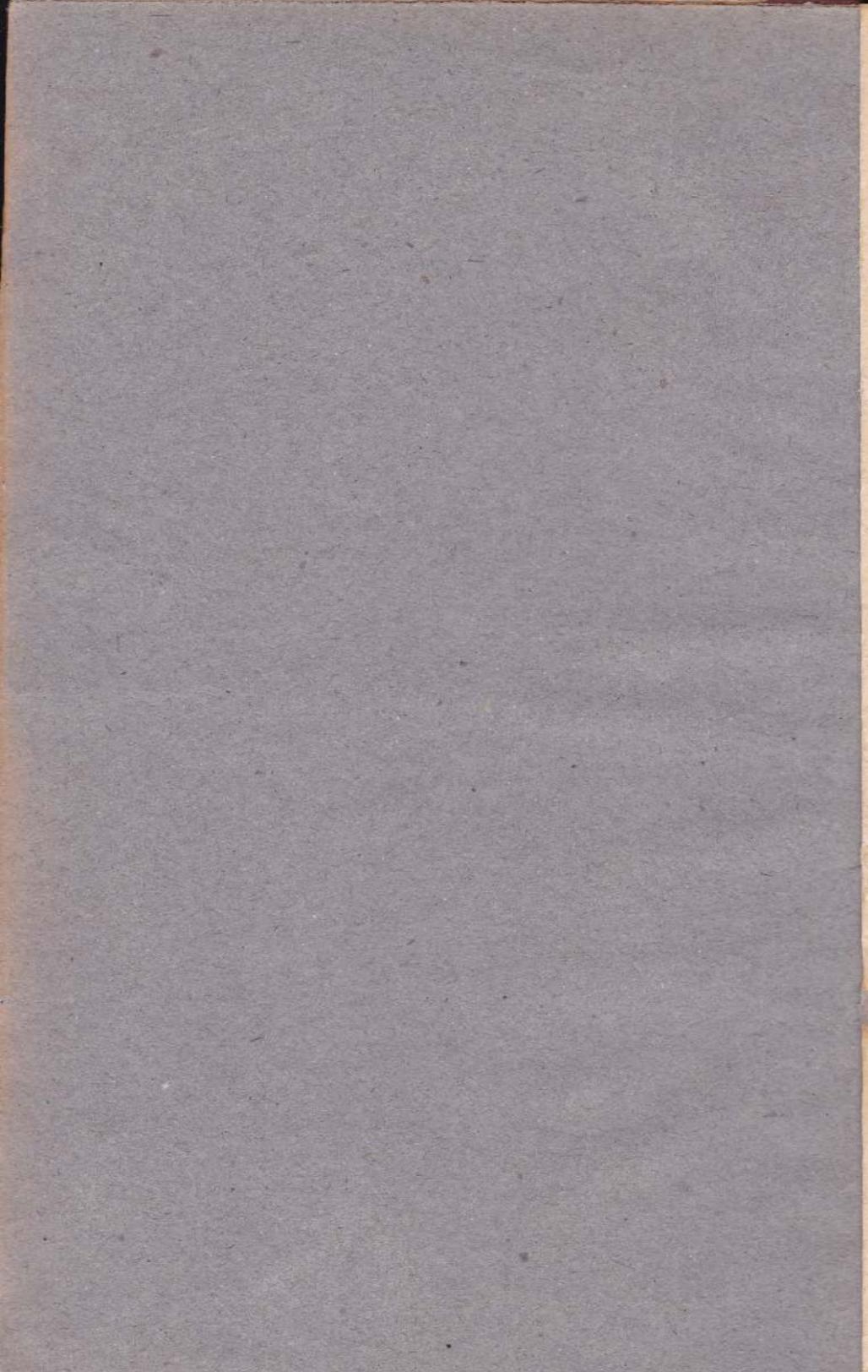

கொவைமகேசன்

சுதந்திரன்

வெளிய

2
322-42

~~7807 EB~~

36

Donated by : Mrs. E. Simonpillai

2
322.42

1. தமிழர் வீட்டுப்பிள்ளை!

“தக்கார் தகவிலர் என்பது
அவரவர் எச்சத்தால் காணப்படும்”

என்பது வள்ளுவன் வாக்கு.

ஒருவனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனைப்பற்றி மக்கள் — என்ன பேசிக்கொள்ளுகிறார்களோ — அதுவே அவனது வாழ்வின் மதிப்பீடு ஆகும்.

ஒருவன் இறந்த பின்னர், அவன் இவ்வுலகில் விட்டுச் செல்வது புகழ் அல்லது இகழ்—இந்த இரண்டில் ஒன்று தான்!

ஒருவன் உயிரோடு வாழும்போது — அவன் வகிக்கும் பதவி காரணமாகவோ — பட்டம் காரணமாகவோ மக்கள் அவனைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காக இந்திரன் சந்திரன் என்று அவனுக்கு புகழ்மலை சூட்டுவார்கள்.

அப்படிப்பட்டவன் இறந்தவுடன், “கேடுகெட்டவன் தொலைந்தான்; இனி நிம்மதியாக வாழலாம்” — என்று மக்கள் ஆறுதல் பெருமூச்சு விடுவார்கள்.

அதுவரை வெளியே கூற முடியாதபடி மனத்துக்குள் குமுறிக்கொண்டிருந்த மக்களின் வெறுப்பு உணர்ச்சி அச்சமின்றி வெளியே கொட்டப்படும்.

அவனது “அந்தரங்கங்கள்” எல்லாம் பச்சையாக வெளியேவரும்!

இதே போல —

ஒருவனது செயல்களை — நடவடிக்கைகளை — பல்வேறு காரணங்களைக்கருதி வெளிப்படையாகப் பாராட்ட முடியாமல், மனத்துக்குள் மட்டுமே வாழ்த்திக்கொண்டிருந்த மக்கள், அவனது மறைவுக்குப் பின்னர் அவன் மீது தாம் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பை — விடுதல் அறியா பெருவீருப்பை—வெளிப்படையாக காட்டத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

அதுவரை அடக்கிவைத்திருந்த அன்பு, மடைதிறந்த வெள்ளம்போலப் பெருகிப்பாயும்!

புகழ் மலர்களை அள்ளிச் சொரிந்து, தங்கள் நெஞ்சம் நிறைந்த பேரன்பை கொட்டுவார்கள்!

அவனது வீர சாகசங்களை—செயல்திறனை — துணிச்சலை — தியாகத்தை — எண்ணி எண்ணிப் பாராட்டிக்கொண்டே யிருப்பார்கள்!

ஆக—வள்ளுவன் சொன்னதுபோல, ஒருவன் தனது மரணத்தின் பின்னர் விட்டுச்செல்லும் புகழ் அல்லது இகழைக் கொண்டே அவனது வாழ்வை மதிப்பீடு செய்யமுடியும்!

ஈதல், இசைபட வாழ்தல்
அதுவல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு!
இவ்வாறு சொன்னவனும் வள்ளுவனே!

இறந்த பின்னரும் இசைபட வாழும் வாழ்வே தமிழன் கண்ட வீரப் பெருவாழ்வு!

அத்தகைய வீர வாழ்வை—இறந்த பின்னரும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெருவாழ்வை—தம்பி சிவகுமாரன் பெற்று விட்டான்!

ஈழத்தில் வாழுகின்ற மானம் ரோசம், விடுதலை வேட்கை நிறைந்த ஒவ்வொரு தமிழனுமே, சிவகுமாரனை தங்கள் வீட்டுப் பிள்ளையாக கருதிக்கொண்டிருக்கிறோன்.

வாழும்போது அன்னலட்சமியின் பிள்ளையாக இருந்த சிவகுமாரன், வீரமரணத்தை தழுவிக்கொண்ட பின்னர், தமிழர் வீட்டுப் பிள்ளையாகி விட்டான்!

தமிழர்களின் நெஞ்சங்களில் விடுதலைக் காவிய நாயகனாக—அழியாத ஓவியமாக—அவன் இடம் பெற்றுவிட்டான்!

நெஞ்சருக்கும் வகையில் நடந்துமுடிந்த அவனது இறுதியாத்திரைக் காட்சியே இதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

சிவகுமாரன் மறைந்தான் என்ற செய்தி கேட்டதும் தமிழ் ஈழத்திலுள்ள — கடைகள் அனைத்தும் தாமாகவே மூடிக்கொண்டன!

எங்கெங்கும் பார்க்குமிடமெங்கனும் நீக்கமற கறுப்புக்கொடிகள் நிறைந்தன.

தமிழர் கண்கள் எல்லாம் ஆரூத்துயரத்தால் கண்ணீர் வடித்தபடி இருந்தன!

இளையதமிழ் சமுதாயம்—மாணவர்களும், மாணவியரும்—குமுறியெழுந்து கல்லூரிகளையும், பாடசாலைகளையும் பகிஷ் கரித்து வெளியேறி மாணவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவதற்காக உரும்பராய் மண்ணில் திரண்டு நின்றனர்!

தங்கள் இரத்தத்தின் இரத்தத்தை—சதையின் சதையை—தங்கள் அன்புச் சகோதரனை—பறிகொடுத்து விட்டோமென்ற பதைப்பும் துடிப்பும், ஒவ்வொரு தமிழ் மாணவனுக்கும் மாணவிக்கும் நிறைந்திருந்தது.

சிவகுமாரனின் இறுதி யாத்திரைநாளன்று ஐந்து வயது பிள்ளையொன்று பாடசாலையிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருந்ததாம்.

ஏன், பாடசாலை இல்லை என்று கேட்டபோது—‘சிவகுமார் என்றொரு தமிழ் வீரர் இறந்து விட்டாராம்; அதனால் பாடசாலை இல்லை என்று அம்மழலைத் தமிழ்ச் செல்வம் கூறியதாம்.

இதை என் நண்பர் ஒருவர் என்னிடம் கூறினார்!

அந்த அளவுக்குச் சின்னம் சிறிசுகளின் உள்ளங்களைக் கூட கவர்ந்து அவர்களின் நெஞ்சங்களில் வீரத்தைத் தூண்டி விட்டிருப்பவர் சிவகுமாரன்!

தங்கள் கணவன் இறந்தால்கூட, வீட்டைத்தாண்டி வீதிக்கு வராத தமிழ்ப் பெண்கள்—பல ஆயிரக்கணக்காக கதறித்துடித்த படி சுடலை வரை திரண்டு சென்றனர் சிவகுமாரனின் பூதவுடலுடன் என்றால்—தமிழ்த்தாய்க்குலம் சிவகுமாரன்மீது கொண்டிருந்த பாசம் எத்தகைய ஆழமானது என்பது புரிகிறது அல்லவா?

அவ்வாறு கதறித்துடித்துச் சுடலைவரை சென்ற தமிழ்ப் பெண்களில் எத்தனைபேரின் மானத்தை—உயிரை—1974 சனவரி 10-ம் திகதி உலகத்தமிழ் மரநாட்டின் இறுதிநாள் கலவரத்தின்போது—சிவகுமாரன் காப்பாற்றினானோ யாருக்குத் தெரியும்?

சிவகுமாரன் ஓர் பயங்கரவாதி!

சிவகுமாரன் ஓர் வன்முறை யாளன்!

சிவகுமாரன் ஓர் கொள்ளைக்காரன்!

சிவகுமாரன் ஓர் நாசவேலைக்காரன்!

இவ்வாறு பல்வேறு முத்திரைகளையும், ஆட்சியாளரின் ஏவலாளர்களான பொலீசார் சிவகுமாரன் மீது குத்தியிருந்தும்—அவைபற்றி தமிழ்ப் பொதுமக்கள் கிஞ்சிற்றும் அக்கறை காட்டவில்லை!

சிங்கள அரசின் பொலீசார் சிவகுமாரன்மீது சந்தேகத் துள் பேரில் சமத்திய குற்றச்சாட்டுக்களை தமிழ் பொது மக்களாகிய நீதிபதிகள் முற்றாக நிராகரித்து, சிவகுமாரனை ஓர் உண்மை வீரரை — தியாகத் திருவிளக்காக — ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை சிவகுமாரனின் இறுதிச் சடங்குகளின் போது இறுதி அஞ்சலி செலுத்துவதற்கு திரண்டிருந்த இலட்சக்கணக்கான தமிழ் இதயங்கள் எடுத்துக்காட்டிவிட்டன.

சிவகுமாரன்மீது சிங்கள அரசின் பொலீசார் சந்தேகப் பட்டனர்; ஆனால் தமிழ் மக்கள் மன்றமோ அச்சந்தேகத்தை முற்றாக நிராகரித்துவிட்டு, அவ்வீர இளைஞனை ஆரத்தமுவி, கண்ணீரால் முத்தமிட்டு—தங்கள் இதய வீட்டில் குடியிருத்தி இருக்கிறது!

சிங்கள அரசு சிறை பிடிக்கத்துடித்த அவ்வீர இளைஞனை தமிழ் இதயங்கள் இன்றைக்கு சிறைபிடித்து விட்டன.

ஆக 23 வயதுவரையே வாழ்ந்துவிட்ட சிவகுமாரனின் வாழ்வின் மதிப்பீடு—அவன் மறைவுக்குப்பின்னர் அவன்மீது மக்கள் காட்டும் பேரன்பிலிருந்து புரிகிறது.

என்னைப் பொறுத்தவரை — நான் இதுவரை நான்கே நான்கு சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே பிரிவுத்துயரை அடக்கிக்கொள்ள முடியாமல் கண்ணீர் வடித்திருக்கிறேன்.

என் தாயைப் பிரிந்த போதும், என் அரசியல் ஆசாள் களாகிய அமரர் வன்னிய சிங்கத்தையும், பேரறிஞர் அண்ணாவையும் இழந்த போதும் கண்ணீர் வடித்திருக்கிறேன். சிவகுமாரனின் பிரிவுச் செய்தியும் என்னைக் கதறித் துடிக்க வைத்தது.

இத்தனைக்கும் நான் சிவகுமாரன் பின்பற்றியதாக பொலீசாரால் சந்தேகிக்கப்பட்ட வன்முறை வழிகளை ஏற்றுக்கொண்டவன் அல்ல!

ஆனாலும்—அத்தம்பி மீது எனக்கு ஏதோ ஒரு வகைப் பாசம் — பரிவு உண்டு.

எல்லோரது இதயங்களையும் கொள்ளை கொண்ட அவன், என் இதயத்தையும் கொள்ளை கொண்டதில் ஏது ஆச்சரியம்?

என்னும்—இறுதியாக அவனது வீர முகத்தைக் காண்பதற்கு கூட நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை!

ஒரு வியாழக்கிழமை காலை சிவகுமாரனது மறைவுச் செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது. அன்று மாலையே இறுதிச் சடங்குகள் நடைபெறப் போவதாகவும் அறிந்தேன்.

அதன் காரணமாக கொழும்பிலிருந்த நான், உடனடியாக அன்றே யாழகம் வந்து சேர முடியாத நிலையில் இருந்தேன்.

ஆனால், இறுதிச்சடங்கு, திட்டமிட்டபடி வியாழக்கிழமை நடைபெறுது அடுத்த நாளாகிய வெள்ளிக்கிழமை நடைபெற்றதை பின்னர் அறிந்தபோது — அதில் கலந்து கொள்ள எனக்கு வாய்ப்பிருந்தும், அது தெரியாமல் அதைத் தவறவிட்டு விட்டதற்காக மெத்தவும் கழிவிரக்கப்பட்டேன்.

இன்றைக்கும் அதை எண்ணி எண்ணிக் கழிவிரக்கப்படுகிறேன்!

அதன் பின்னர்—சிவகுமாரன் எனும் வீரத் தமிழ் வேங்கையை ஈன்றெடுத்து தமிழ் மண்ணுக்கு தந்த வீரத்தாய் திருமதி அன்னலட்சுமி அம்மையாரையும், வீரத்தந்தை பொன்னுத்துரை அவர்களையும், சிவகுமாரனின் உடன் பிறப்புக்களையும் நேரடியாகச் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்பு சென்ற 1974 ஜூன் 23-ம் திகதியன்று எனக்குக் கிடைத்தது.

2. தமிழனும் வீரமும்

வீரம் என்பது இன்றைய தமிழனுக்கு வெறும் மேடைப் பேச்சுக்குரிய பொருளாகிவிட்டது.

வாய் வீரத்தில் மட்டுமே இன்றைய தமிழன் வல்லவனாகக் காணப்படுகிறான்.

தமிழனுடைய வீரத்தைப்பற்றிப் பார்க்கவேண்டுமானால், சங்க இலக்கியங்களைத்தான் புரட்டவேண்டியிருக்கிறது.

இன்றைய தமிழனின் கோழைத்தனத்தை எண்ணிப் பார்க்கும் போது— இவனா சங்ககால இலக்கியம்போற்றும் வீர சகாசங்களைப் புரிந்த வீரத்தமிழனின் வாரிசு என்ற ஐயம் எனக்கு ஏற்படுகிறது.

அஞ்சி அஞ்சிச் சாவான் தமிழன் — இவன் அஞ்சாத பொருள் இல்லை அவனியிலே!

இன்றைய தமிழனது கோழைத்தனத்தைக் கண்டு தான் இப்படிச் குமுறிப் பாடினான் பாரதி.

பல்லாயிர ஆண்டுகள் அடிமைத்தனத்தில் ஊறியதால் வந்த தீமை இது!

எதிர்க்கப்பட வேண்டியவற்றை — எதிர்ப்பதற்குகூட இன்றைய தமிழன் பின்நிற்கிறானே!

இன்றைய தமிழனை கோழையாக மாற்றியமைக்கு மற்றோர் காரணம்—மதங்களின் போதனை!

இந்த உலகம் பொய்யானது; அநித்தியமானது; வாழ்வாவது மாயம் — இது மண்ணாவது திண்ணம்; காயமே இது பொய்யடா இது காற்றடைத்த பையடா; ஒரு கன்னத்திலறைந்தவனுக்கு மறு கன்னத்தையும் காட்டு; என்பன போன்ற மத போதனைகள் தமிழனது இரத்தத்தில் ஊறி அவனை நாளாவட்டத்தில் கோழையாக்கி விட்டன!

அதனால் போராடியே தீரவேண்டிய நெருக்கடி ஏற்படும் நேரத்திலும் 'நமக்கேன் இந்த வம்பு' என்று வாய்வேந்தாந்தம் பேசிக்கொண்டு பிரச்சினையிலிருந்து மெல்ல ஒதுங்கிக்கொள்ளுகிறான்.

மத வேதாந்தங்கள் அவனது கோழைத்தனத்தை மறைக்க ஒரு போர்வையாகி விட்டன!

மத நூல்களிலே எனக்குப் பிடித்தது—பாரதக் கண்ணனின் கீதோபதேசம்!

கீதையை ஒவ்வொரு தமிழனும் இன்றைய நிலையில் விரும்பிப்படிக்க வேண்டும்:

அப்போதுதான் புதிய தெளிவு பிறக்கும்! வீர உணர்வு பிறக்கும்!

விளைவுகளைக் கண்ணனிடம் ஒப்படைத்து விட்டுக் கடமையை ஆற்றவேண்டும் என்னும் ஓர்மம் பிறக்கும்!

இன்றைய தமிழனின் கோழைத்தனத்துக்கு இன்னோர் காரணம்—தாய்மார்கள்!

சங்க காலத்தில் தமிழ் பெண்கள் வீராங்கனைகளாக இருந்தார்கள். அதனால் தம் பிள்ளைகளையும் வீரர்களாக வளர்த்தார்கள்!

'ஈன்று புறந்தருதல் என் தலைக்கடனே' என்று பாடவந்த சங்ககாலத்துப் பெண்பாற் புலவர் ஒருவர் அப்பாடலின் இறுதியில்,

ஒளிறுவாள் அருஞ்சம முருக்கி.

களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே!
என்று கூறுவதன் மூலம்—பண்டைக் காலத்தில் தமிழ்

பெண்கள் தங்கள் குலக் கொழுந்துகளை எத்துணை வீரநோக் குடன் வளர்த்தார்கள் என்பதை நமக்கு உணர்த்துகிறார்!

கணவனையும் மூத்த பிள்ளையையும் யுத்தகளத்திலே பவி கொடுத்துவிட்டு — அந்த நிலையிலும் உள்ளம் கலங்காது தனது கடைக்குட்டியாகிய பால்மணம் மாறாப் பச்சிளம் பால்கனுக்கு நெய்தடவி தலைசீவி பட்டாடை உடுத்து வேல்கைக்கொடுத்து வீரப்போர் புரிந்திட அனுப்பிவைத்த வீராங்கனைகளை தமிழ் இலக்கியங்கள் புகழ்ந்து பேசுவதைப் பார்க்கிறோம்.

என் மகன் முதுகில் வேல்பட்டு இறந்திருப்பானாயின் அவனுக்குப் பாலூட்டிய முலைகளை அறுத்தெறிவேன் என்று வஞ்சினம் பூண்டு, போர்க்களம் சென்று அங்கு கிடந்த பிணங்களைப் புரட்டிப்பார்த்து — தன் மகன் நெஞ்சில் வேல் ஏந்தி மாண்டு கிடந்ததைக்கண்டு, ஈன்ற பொழுதிலும் பார்க்க பெரிதுவந்த தாய்மார்களை யெல்லாம் தமிழகம் கண்டிருக்கிறது.

தாய்க்குலத்திடம் அன்றைக்கு அத்துணை வீரம் குடி கொண்டிருந்ததால் தான் தமிழ் சமுதாயம் வீரமுள்ளசமுதாயமாக திகழ்ந்திட முடிந்தது.

இன்றைய தமிழ்விடமும் கோழைத்தனம் மறைந்து வீரம் மீண்டும் வளரவேண்டுமானால் — தாய்மார்கள் வீராங்கனைகளாக மாற வேண்டும்!

தங்கள் மழலைச் செல்வங்களுக்கு பாலும் சோறும் ஊட்டும் போதே வீரத்தையும் தமிழ் மானத்தையும் சேர்த்து ஊட்டவேண்டும்.

பெண்களால்தான் வீரர்களை உருவாக்க முடியும் — நாட்டு விடுதலைக்குப் போராடக்கூடிய சிங்கக் குட்டிகளை உருவாக்க முடியும்!

‘வலிமை சேர்ப்பது தாய் முலைப்பாலடா!

மானம் சேர்ப்பது மனைவியின் வார்த்தைகள்!’ என்று கூறினான் பாரதி.

தமிழ் பெண்களின் வீரத்தைப்பற்றி புறநானூறும் ஏனைய சங்க இலக்கியங்களும் கூறியிருப்பவை பொய்யல்ல — புனைந்துரையல்ல உண்மையே என்பதை இன்று நம்மிடையே நிதர்சனமாக எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டிருப்பவர் உரும்பராய் சிங்கம் சிவகுமாரனின் வீரத்தாயார் திருமதி அன்னலட்சுமி அம்மையார் அவர்கள்.

‘சிவகுமாரன்’ எனும் மாவீரனை உருவாக்கிய தமிழ் ஈழத்தின் பெருமதிப்புக்குரிய வீரப் பெண்மணி அவர்.

பாலோடு தமிழ் வீரத்தையும் தன்மானத்தையும் சேர்த்து ஊட்டி சிவகுமாரனை வளர்த்தவர் அவர்.

மரியாதைக்குரிய அந்த வீரத்தாயை தரிசிப்பதற்காக “உரும்பராய்” எனும் ஊரின் வீதிவழியே நான் சென்று கொண்டிருந்த போது—

காணப்படும் இடமெல்லாம் நீக்கமற நிறைந்து காணப்பட்டன இன எழுச்சிச் சுலோகங்கள்! தமிழனுக்கு வீர உணர்ச்சியூட்டிடும் வாசகங்கள்! விடுதலைப் போருக்கு வேகம் சேர்த்திடும் வீர வரிகள்.

இவைகளே சிவகுமாரன் பிறந்த ஊர் அது என்பதை சொல்லாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன!

ஒருவேளை அவையத்தனையுமே சிவகுமாரனின் உணர்ச்சியின் வீணைவுதானே என்னவோ? யார் கண்டார்கள்?

அந்த மண்ணின்மீது நடக்கும் போது உடல் முழுவதும் புளகாங்கிதமடைந்தது! மயிர்க்கால்கள் குத்திட்டு நின்றன கண்கள் குளமாயின!

கீழே குனிகிறேன்!

அந்த மண்ணைத் தொட்டு கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்கிறேன்!

சிவகுமாரனின் இல்லம் எங்கே!

எதிரே வந்த ஒரு சிறுமியிடம் கேட்கிறேன்—சிவகுமார் என்ற சொல் கேட்டதுமே கண்கலங்கிய அச்சிறுமி அதே தெரிகிறதே—அதுதான் என்று சுட்டிக்காட்டுகிறாள்!

இந்துக்கள் காசி விசுவநாதர் ஆலயத்துள் நுழையும் போது எப்படி புனித நினைவுகளுடன் நுழைவார்களோ—இஸ்லாமியர்கள் புனித மெக்காவுக்குள் நுழையும்போது எப்படி புனித எண்ணங்களுடன் நுழைவார்களோ—கிறித்தவர்கள் ஜெருசலேம் நகருக்குள் எவ்வாறு தூய்மை உணர்வுடன் புகுவார்களோ—அதே புனித உணர்வுடன் சிவகுமாரன் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த அந்த இல்லத்தினுள் நுழைகிறேன்—

3. அன்னையின் கண்ணீர் !

சிவகுமாரன் என்ற பெயர் தாங்கிவந்த அந்தப் புனித ஆத்மா பிறந்து தவழ்ந்து, மண்விடுகட்டி விளையாடி வளர்ந்து வாஸிபனாகி வாழ்ந்திருந்த அந்த இல்லம் வணக்கத்துக்குரிய புனிதஸ்தலமாக எனக்குத் தோற்றமளிக்கிறது.

எனது கண்கள் குளமாகின்றன; மேனி சிலிர்க்கிறது.

உடல் முழுவதும் ஒருவித புல்லரிப்பு ஏற்படுகிறது, உள்ளமோ துயர வெள்ளத்தால் நிரம்பி வழிகிறது—

தேடக்கிடைக்காத திரவியம் வாழ்ந்திருந்த அந்த இல்லத்தை கைகூப்பித் தொழுது கொண்டே உள்ளே நுழைகிறேன்.

வெளியே வராந்தாவில், துக்கம் விசாரிப்பதற்கு வந்திருந்த சில மாணவிகளுக்கு சிவகுமாரனின் புகைப்பட ஆல்பத்தை காட்டிக் காட்டி பொங்கி வரும் கண்ணீரை அடக்கமுடியாமல் அடக்கிக் கொண்டு ஏதோ கூறிக்கொண்டிருக்கிறாள் ஓர் இள மங்கை!

யார் அது? சிவகுமாரனின் அதே சாயல் — அதே களைசொட்டும் முகம் அதே சிரிப்பு.....!

ஓ.....அவர்தான் சிவகுமாரனின் சகோதரி திருமதி சிவகுமாரி கந்தையா என்பதை பின்னால் அறிந்துகொள்கிறேன்!

உள்ளே கூடத்தில் ஒரு பெரியவர் உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

அனுபவத்தைக் காட்டும் நரைத்த தலை; சோகம் கப்பிய முகம்; வெளியே வரவா விடவா என்று கேட்டபடி கண்களின் வாயிலில் வந்து தயாராகக் காத்து நிற்கும் கண்ணீர் த்துளிகள்.

அத்தலை சோகத்தின் மத்தியிலும் முகத்தில் ஓர் கம்பீரம்—பெருமித உணர்வு!

ஆம், அவர்தான் சிவகுமாரன் எனும் வீர மைந்தனின் அப்பா—சின்னத்தம்பி பொன்னுத்துரை!

உரும்பராய் சைவத்தமிழ் வித்தியாகாலையின் தலைமை ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, தமிழுணர்வையும், தன்மான உணர்வையும் தமிழ்ச் செல்வங்களுக்கு ஊட்டி வந்தவர் அவர்.

அந்த முதியவரைக் கைகூப்பி வணங்கி, நான் இன்னார் என்பதைத் தெரியப்படுத்துகிறேன்.

“சிவகுமாரனின் இறுதிச் சடங்குகளின்போது கலந்து கொண்டு அந்த மாவீரனுக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்த முடியாமல் போய்விட்டதை நினைத்து இப்போதும் — எப்போதும் — துயரமடைகிறேன். எனினும், அந்த வீரமைந்தனின் தந்தையாகிய தங்கனையும் அவன் குடியிருந்த கோயிலாகிய அன்னை அன்னலட்சுமி அம்மையாரையுமாவது தரிசித்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்திருக்கிறேன். தமிழ் ஈழத்தின் வீரவணக்கத்துக்கும் மரியாதைக்கும் உரியவர்கள் நீங்கள். தமிழ் சமுதாயத்துக்கு தன்னையே அர்ப்பணித்த, ஈடிணையற்ற ஒரு தியாகத் திருவிளக்கை தந்தவர்கள் நீங்கள். தமிழ் ஈழத்தின் விடுதலை வரலாற்றில் பொன்னான இடம் உங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டு விட்டது! ‘திரவியம்’ என்னும் ஒரு பெரிய ஆத்மாவை பெற்றெடுத்ததன்மூலம், நீங்கள் மகோன்னதமான நிலைக்கு உயர்ந்து விட்டீர்கள்’ — என்கிறேன் நான்.

அந்த முதியவரால், கண்ணீரை மேற்கொண்டும் அடக்க முடியாமற் போய்விட்டது.

“ஆமாம், எங்கள் திரவியத்தை நாங்கள் இழந்தாலும்— அவன் தமிழினத்துக்காக வீரமரணத்தை தழுவிக்கொண்டதை எண்ணி நான் பெருமிதமடைகிறேன்.”

இவ்வாறு திரு. பொன்னுத்துரை கூறியபோது—அவரது குரலில் இழையோடிய தாங்கமுடியாத துயரமும், அதே வேளையில் ஒருவித பெருமித உணர்வும், என் நெஞ்சைப் பிழிய வைத்தது.

“சுதந்திரனில், நீங்கள் சிவகுமாரனுக்கு உரிய கௌரவத்தை, மரியாதையை அளித்திருக்கிறீர்கள்—அதற்கு எமது நன்றிகள்” என்கிறார் அப்பெரியவர்.

“இதில் நன்றி சொல்ல என்ன இருக்கிறது? தம்பிக்கு அண்ணன் செய்யவேண்டிய கடமையைத்தான் சுதந்திரன் மூலமாக நான் செய்தேன். தம்பி சிவகுமாரனுக்கும், அவனைத் தந்த உங்களுக்கும்ல்லவா தமிழினம் தீர்க்கமுடியாத அளவு நன்றிக் கடன்பட்டிருக்கிறது?” என்கிறேன் நான்!

இதற்குள், உள்ளேயிருந்து ஓர் அம்மையார் வருகிறார். அழுதழுது வீங்கிப் போயிருந்த அவரது கண்களை மூக்குக் கண்ணாடி மறைத்து நிற்கின்றது.

மகளைப் பறிகொடுத்த பிரிவுத்துயரத்தின் ரேகைகள்
அவ்வம்மையார் முகத்தில் படர்ந்திருப்பதைக் காணு
கிறேன் —

ஓ.....அவர்.....அந்த அம்மையார்தான் சிவகுமார் எனும்
சிங்கக்குட்டி குடியிருந்த கோவில்!

அன்னலட்சுமி என்னும் வீரலட்சுமி அவர்தான்!

அந்த அன்னையூட்டிய பால்தான், சிவகுமாரனை வீர
னாக்கியது; தன்மானத் தமிழ்ச்சிங்கமாக்கியது!

சிவகுமாரனை, மார்பு மீதும் தோள் மீதும் போட்டு
நிலாக்காட்டி சோறுட்டி வளர்த்தெடுத்த கரங்கள் அந்த
வீரத்தாயின் கரங்கள் தாம்!

சிவகுமார் எனும் புனித ஆத்மாலை பத்துமாதம்
சுமந்து பெற்றெடுத்து, விறல் வீரனாக வளர்த்த புண்ணிய
வதி அவள்!

சிவகுமாரனுக்கு ஒரு சிறு துன்பம் என்றாலும், துடித்
துப் பதறும் அந்தத் தாயுள்ளம், சிவகுமாரனை பறிகொடுத்த
துயரை எப்படித்தான் தாங்குகிறதோ?

சிவகுமாரனின் தியாகத்தைவிட அவனைப் பெற்றெடுத்த
அந்த வீரத்தாயின் தியாகத்தைத்தான் நான் முதலில்
வணங்குகிறேன்.

ஒரு சிற்பம் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கலையழகுடன் மிளிர்
கிறதோ — அதற்கு மூலகாரணம் அந்தச் சிற்பத்தை
உருவாக்கிய சிற்பியின் கைவண்ணம்தான்!

சிற்பி இல்லாவிட்டால் சிற்பமும் இல்லை — சிற்பத்தின்
அழகை நாம் இரசித்திடவும் முடியாது.

அதேபோல் — சிவகுமாரன் எனும் சிற்பத்தை உரு
வாக்கிய சிற்பி — அன்னை அன்னலட்சுமிதான்!

அன்னலட்சுமி அன்னையின் வீர இயல்புகளின் — உறுதி
யின் — வார்ப்படந்தான் தம்பி சிவகுமாரன்!

ஏனைய பல தமிழ்ப்பெண்களைப்போல — அன்னலட்சுமி
அம்மையாரும் தனது குடும்ப சுயநலம் ஒன்றையே குறிக்கோ
ளாகக்கொண்டு—சிவகுமாரனை அடக்கி யொடுக்கி ஒரு
கோழையாக வளர்த்திருந்தால் — “மாவீரன் சிவகுமாரனை”
தமிழ் ஈழம் கண்டிருக்கவே முடியாது!

தமிழாவது; மண்ணாங்கட்டியாவது — நீ ஒழுங்காக படித்து, யாரையாவது 'காக்கா' பிடித்து ஒரு வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு, உன்பாட்டில் வாழு! என்று போதித்து, அன்னலட்சுமி தன் மகனை வளர்த்திருந்தால் "சிவகுமார்" யார் என்றே இன்றைக்கு எவருக்கும் தெரிந்திருக்காது!

சிவகுமாரனை வீர உணர்ச்சி உள்ளவனாக — ஈழத்தமிழ் விடுதலை உணர்ச்சிகொண்டவனாக — வளர்த்தவர் வீர அன்னை அன்னலட்சுமி அவர்கள்தான்!

புறநானூறு போன்ற சங்க இலக்கியங்கள் சித்திரிக்கும் தமிழ் வீராங்கனைகளின் மொத்த வடிவமாக அன்னை அன்னலட்சுமி என் கண்களுக்கு தெரிகிறார்.

தங்கத்தமிழ் மகன் சிவகுமாரன் குடியிருந்த அக்கோவிலின் கால்களைத் தொட்டு என் கண்களில் ஒற்றிக்கொள்கிறேன் — அந்த அன்னையின் கண்களிலிருந்து இரு சொட்டுக் கண்ணீர்த்துளிகள் என் தலைமீது விழுகின்றன.

4. கருவிலிருக்கும் போதே.....!

1949-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 18-ம் நாள்!

ஈழத்தமிழர் மத்தியில் புதிய அரசியல் முழக்கம் எழுந்திட்ட நன்னாள்!

ஈழத்தமிழகம் விடுதலை பெற்றிடவேண்டும் — ஈழத் தமிழகத்தில் தமிழனின் சொந்த ஆட்சி சுய ஆட்சி — பூக்க வேண்டும் என்கிற கொள்கையை கோரிக்கையை முன் வைத்து விடுதலை இயக்கம் ஒன்று தமிழ் ஈழத்தில் முதன் முதலாக முகிழ்த்திட்ட பொன்னாள்!

ஆண்ட பரம்பரை மீண்டும் ஒருமுறை ஆள நினைப்பதில் என்ன குறை?

தமிழன் உயர்வுக்காக தலை போவதானாலும் தயங்காதே தமிழா!

செந்தமிழுக்கு தீமைவந்த பின்பும் இந்தத் தேகமிருந்தென்னலாபம்?

தமிழரசு இன்றேல் பிணமுரசு!

தமிழ்நாடு உலகோடு சமமாக நின்று தலைதுாக்கி நிலை பெற்று வளமாக வேண்டும்!

எங்கள் உரிமை கேட்கிறோம்—என்ன நாங்கள் ஊமையா? தங்கள் நாட்டில் தங்கள் அரசு தமிழர் நாட்டில் தீமையா?

கொலைவாளினை எட்டாமிகு கொடியோர் செயலறவே— குகைவாழ் ஒரு புலியே உயர்குணமேவிய தமிழா!

—என்பன போன்ற இன எழுச்சிக் கோஷங்களை முன் வைத்தபடி—தமிழ் ஈழத்துக்கு தன்னாட்சி யெனும் இன விடுதலைக் கோரிக்கையை முன்வைத்தபடி இலங்கைத்தமிழரசுக்கட்சி பிறந்தது!

தமிழரசுக்கட்சியின் விடுதலை முழக்கமும், எழுச்சி நாதமும் ஈழத்தமிழினத்தின் மானப்பரம்பரையை கவர்ந்திழுத்தது!

இயல்பாகவே இன உணர்ச்சியும், தமிழுணர்ச்சியும் நிரம்பப்பெற்ற பல்லாயிரம் தமிழ்க்குடும்பங்கள் தமிழரசுப் பாசறையின் விடுதலை முரசும் கேட்டு அதனுடன் தம்மை இரண்டறப் பிணைத்துக் கொண்டன!

அவ்வாறு தமிழரசுக்கட்சியின் ஆரம்பகாலத்திலிருந்தே கட்சியின் இலட்சியங்களுடன் தம்மைப் பிணைத்துக்கொண்ட பல்லாயிரம் குடும்பங்களில் ஒன்றுதான் சிவகுமாரன் பிறந்த குடும்பம்!

ஆம், சிவகுமாரனின் அப்பா திரு. பொன்னுத்துரை அவர்களும் அன்னையார் அன்னலட்சுமி அம்மையாரும் இதை பெருமித உணர்வு பொங்க என்னிடம் கூறினார்கள்!

1952-ம் ஆண்டு வட-இலங்கையிலிருந்து தமிழரசுக்கட்சியின் சார்பில் வெற்றி பெற்றவர் வன்னிய சிங்கம் ஒருவர் மட்டுமே. அதுவும் இருநூறு அதிகப்படிவாக்குகளால் தான் அவர் வெற்றி பெற்றார். அவரது அந்த வெற்றிக் காக இரவு பகலாக தாம் ஓயாது உழைத்ததை திரு. பொன்னுத்துரை அவர்கள் என்னிடம் நினைவு கூர்ந்து மகிழ்ந்தார்!

தமிழ் ஈழத்தின் விடுதலை முரசத்தை எழுப்பியபடி — தமிழ் இன எழுச்சிக் கோஷங்களை முழங்கியபடி — தமிழ் சுக்கட்சி பிறந்த நேரத்தில் — அக்கோஷங்களினாலும் விடுதலை உணர்வினாலும் உந்தப்பட்டு, தமிழரசுப் பாசறையுடன் தம்மைப் பிணைத்துக்கொண்டனர் சிவகுமாரனின் பெற்றோர் என்று கூறினேன் அல்லவா?

தமிழரசுக்கட்சியின் கூட்டங்களில்; தலைவர்கள் எழுப்பிய இன விடுதலை முழக்கத்தை திரு. பொன்னுத்துரையும் அன்னலட்சுமியும் மட்டும் அன்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கவில்லை.

அன்னலட்சுமி அம்மையாரின் கருவில் இருந்த மற்றோர் உயிரும் தமிழரசுத் தலைவர்களின் வீர உரை கேட்டு விடுதலை உணர்ச்சியை தனக்குள் வளர்த்துக்கொண்டது!

தலைவர் வன்னிய சிங்கத்தின் வீரகர்ச்சனைகள், கருவி விருந்த அந்த வீரக்குழந்தையின் இதயத்தில் நிரம்பிவிட்டன!

நான் பிறந்த பின்னர், என்னுடைய கடமை தமிழ் சமுதாயத்தின் விடுதலைக்காக போராடுவதே என்று அந்தப் புனித ஆத்மா அப்போதே தீர்மானித்துக்கொண்டு விட்டது!

ஆமாம், தமிழரசுப் பாசறை தொடங்கப்பட்ட நாட்களில் சிவகுமாரன் தன் அன்னையின் வயிற்றுள் சுருண்டு கிடந்தான்!

தமிழரசுக்கட்சியின் விடுதலை முழக்கத்தால் உந்தப்பட்டு — அக்கட்சியின் ஆரம்பகாலக் கூட்டங்களுக்கு சிவகுமாரனின் பெற்றோர் சென்றுவந்த நாட்களில் —

அன்னலட்சுமியின் கருவிவிருந்தபடியே சிவகுமாரன் எனப் பின்னர் பெயர் சூடிக்கொண்ட அந்த வீரக்குழந்தையும் தமிழுணர்வையும் விடுதலை ஆவேசத்தையும் தமிழரசுப் பாசறையிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டது!

தமிழரசுக்கட்சி தோன்றியது 1949 டிசெம்பர் 18ல்!

சிவகுமாரன் பிறந்ததோ 1950 ஆகஸ்ட் 26ல்!

இதை ஏன் சுட்டிக்காட்டுகிறேன் என்றால் — சிவகுமாரனின் தமிழுணர்ச்சியும் விடுதலை வேட்கையும் அவன் கருவில் இருக்கும் போதே அவனுடன் சங்கமித்துவிட்டது என்பதை எடுத்துக்காட்டத்தான்!

பெற்றோர்களுக்கோ பேச்சும் தமிழ், மூச்சும் தமிழ்; எண்ணமும் தமிழ்; இதயமும் தமிழாக இருக்கும்போது — அந்தத் தமிழ் இரத்தத்திலே உருவாகி, ஊறிவளர்ந்த சிவகுமாரனுக்கு தமிழுணர்ச்சியும் விடுதலை வேகமும் பொங்கியெழுந்ததில் ஆச்சரியப்பட ஏது இடம்?

அடிமைத்தனத்தை எதிர்க்கவேண்டும்; தகர்க்க வேண்டும்! தன்மானம் பேண வேண்டும்!

தமிழர் நாட்டில் தமிழர் ஆட்சியை ஸ்தாபிக்க வேண்டும்!

தமிழை தமிழ் நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக்கிப் பார்த்து மகிழவேண்டும்!

உரிமைதான் பெரிது; உரிமைக்கு முன்னால் உயிர் வெல்ல மல்ல—

தமிழரசு — அது இன்றேல் பிண முரசுதான்!

— இவ்வாறு சிவகுமாரன் கருவினீருக்கும் போதே தீர்மானித்துக்கொண்டான் போலும்!

இத்தகைய பலமிக்க, வலுவுள்ள தமிழ் விடுதலை உணர்வின் இறுக்கமான அத்திவாரத்தின் மீதுதான் சிவகுமாரன் தமிழ் சமு மண்ணில் பிறந்தான்.

5. பிஞ்சுவயதில் எழுந்த கேள்விகள் !

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டு ஈழத்தமிழர் சரித்திரத்தில் என்றுமே மறக்கமுடியாத ஆண்டு!

அந்த ஆண்டின் மே, ஜூன் மாதங்கள் ஈழத்து வரலாற்றில் இரத்தக்கறை படிந்த இருண்ட நாட்கள்!

ஈழத்தமிழினத்துக்கு இந்நாட்டில் தாம் விரும்பிய இடத்தில் வாழ்வதற்கு—தொழில் நடத்துவதற்கு—உரிமை கிடையாது—சட்டப் பாதுகாப்புக்கூடக் கிடையாது—என்பதை சிங்களப் பெரும்பான்மை இனம் வெறி கொண்டெழுந்து உணர்த்தி வைத்த நாட்கள்!

இந்நாட்டில் 'தேசிய ஒற்றுமை' என்று சிங்களவர்கள் பேசுவதெல்லாம் வெறும் பித்தலாட்டமே தவிர இதயத்தி விருந்து எழுவது அல்ல என்பதை உணரவைத்த நாட்கள்!

மிருகவெறி பிடிந்த சிங்களக் காதையர்களால் தமிழர்கள் கண்ட கண்ட இடங்களில் எல்லாம் தாக்கப்பட்டார்கள்!

தமிழர்கள் கொலைசெய்யப்பட்டார்கள்!

தமிழர்களின் தொழிலகங்கள், கடைகள், குறையாட்பட்டன!

தமிழ்ப் பெண்களின் மானம்பறிக்கப்பட்டது!

தமிழினமே நீ சிங்கள இனத்தின் அடிமை! உனக்கு என்ன உரிமை! என்று கேட்டுக்கேட்டு தமிழ் மங்கையரின் ரவிக்கையைக் கிழித்து அவர்களது முதுகில் 'சிங்களச் சிறீ' எனும் அடிமை முத்திரையை சிங்கள வெறியர்கள் மிலேச்சத் தனமாக எழுதிய நாட்கள்!

ஆண்டபரம்பரை மாண்டு மடிந்தது!

ஐயகோ என்று தமிழ்க் குலம் கண்ணீர் வடித்தது!

சொத்துப் பறிக்கப்பட்டு — மானம் பறிக்கப்பட்டு — தொழில் பறிக்கப்பட்டு — தமிழர்கள் சிங்கள நாட்டின் அகடுகளாக்கப்பட்டனர்!

சிங்கள நாட்டிலிருந்து தமிழ் ஈழ நாட்டின் பருத்திக்குறை துறைமுகத்துக்கு தமிழ் அகதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு கப்பல்கள் வந்தன!

ஆம், அன்றைக்கே இலங்கை—சிங்களநாடு, ஈழத்தமிழ் நாடு என இரு நாடுகளாகிவிட்டது—மனோதத்துவ ரீதியாக!

தமிழ் இனத்தின் விடுதலைத் தானைத்தலைவர்கள், அன்று தயார் நிலையில் இருந்திருந்தால், தமிழ் ஈழநாடு தனிநாடாகி இன்று 16 ஆண்டுகள் முடிந்திருக்கும்!

அவர்கள்தான் அன்று சிங்களச் சிறையில் அடைப்பட்டுக் கிடந்தார்களே!

சிங்களத்திலிருந்து வாடிய முகத்தினராய், சோர்ந்த உளத்தினராய் கப்பலில் வந்திறங்கிய தமிழ் அகதிகளை தமிழ் ஈழம் கண்ணீருடன் வரவேற்றது!

தமிழர்களுக்கென்று தனித்தாயகம் ஏற்பட்டாலொழிய இந்நாட்டில் தமிழ் சமுதாயம் தலைநிமிர்ந்து கதந்திரமுள்ள இனமாக வாழ முடியாது என்பதை உணர்த்தியது 1958 இனக்கலவரம்!

இந்தச் சம்பவங்கள் நடைபெற்றபோது நம்முடைய சிவ குமாரனுக்கு எட்டே எட்டு வயது!

பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டாத முகம் — பால் மணம் யாரூத சிரிப்பு—பார்ப்பவர்களை காந்த சக்தி போல இழுத்து வந்தான் அந்த சிக்கக்குட்டி!

1958ம் ஆண்டு பருத்தித்துறை துறைமுகத்தில் அகதிகளாக உடுத்த துணியுடன் வந்திறங்கிய பல்லாயிரக்கணக்கான அகதிகளில் சிவகுமாரனின் மூத்த சகோதரியும் ஒருவர்!

தன்னுடைய அக்கா ஏன் இவ்வாறு கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் கப்பலில் வந்திறங்கவேண்டும் என்ற கேள்வி சிறுவன் சிவகுமாரன் உள்ளத்தில் அப்போதே எழுந்தது.

அக்காள் கூறிய சோகக்கதையை மிகவும் கவனமாக கேட்டான்!

தன் தாயிடம் கேட்டான்—“ஏன் அம்மா, அக்கா இப்படி கண்ணீர் வடித்தபடி இங்கு வரநேர்ந்தது?”

‘சிங்களவர்கள் அடித்துத் துரத்திவிட்டார்கள்’— என்று கூறினாள் அன்னை!

‘ஏன் அம்மா? சிங்களவர் அடித்தால் இப்படி அடிவாங்கிக் கொண்டு நாம் ஓடிவரவேண்டுமா? இது வெட்கம் இல்லையா? நாமும் திருப்பி அடித்தால் என்ன?’

தன் பிஞ்சுக் குரலில் இவ்வாறு கேட்டாலும் சிவகுமாரன்!

ஆம், வன்முறையை வன்முறையாலேயே எதிர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம், அந்தப் பிஞ்சு வயதிலேயே அவன் உள்ளத்தில் வேரோடியது!

அத்தகைய எண்ணம் அவனது பிஞ்சு உள்ளத்தில் எழுந்திட ஒரு காரணம்—1958ம் ஆண்டு இனக்கலவரம்! அதனால் தன் அக்காவுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பு! அக்காள் வடித்த கண்ணீர்!

ஃ

ஃ

ஃ

இதே போல மற்றோர் சம்பவம்—

1961ம் ஆண்டு!

அப்போது சிவகுமாரனுக்கு வயது பதினென்று!

அந்த ஆண்டு பெப்ரவரி, மார்ச், ஏப்ரல் மாதங்களை சுழத்தமிழர்கள் என்றுமே மறக்கமுடியாது!

அந்த நாட்களில்தான் தமிழ் சுழம் அதுவரை கண்டிராத வகையில் தமிழரிமைகோரி மாபெரும் அறப்போர்— சத்தியாக்ஷிரகம் வடக்கிலும், கிழக்கிலும் தமிழர் விடுதலைப் படை சபாம் தமிழரசுக்கட்சியின் தலைமையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது!

தமிழ்த்தேசிய எழுச்சி எங்கும் கரை புரண்டோடிய கால கட்டம்!

இரண்டுதிங்களாக சிங்கள ஆட்சி தமிழ் ஈழத்தில் அஸ்தமித்துக் கிடந்தது!

யாழ் கச்சேரி முன்பு—“நமது ஜன்ம பூமி—நமது ஜன்ம பூமி” என்று பாடிய படி தமிழ்த் தாய்க் குலம் அறப்போரில் இரவு பகலாக ஈடுபட்டிருந்தது.

அப்படி அறப்போரிலீடுபட்டிருந்த தாய்க் குலத்தினரில் சிவகுமாரனின் அன்னையும் ஒருவர்!

சிறுவன் சிவகுமாரனும் தன் தாயுடன் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்துக்குப் போய் வருவான்!

நிராயுதபாணிகளாக அறப்போரிலீடுபட்டிருந்த அன்னையர்கள்—ஒரு நாள் இரவு—அதாவது 1961 ஏப்ரல் 17ம் நாள் இரவு—எதுவித முன் எச்சரிக்கையும் இன்றி ஆயுதம் தாங்கிய சிங்கள இராணுவத்தால் மிருகத்தனமாகத் தாக்கப் பட்டனர்!

சித்திர வதைப்படுத்தப்பட்டனர்!

இந்தத் தாக்குதலுக்கு அன்னை அன்னலட்சுமியும் உள்ளாகக் கப்பட்டார்!

வீட்டுக்கு வந்த அன்னையிடம் பதினொரு வயதுச் சிறுவன் சிவகுமாரன் கேட்டான்:—

“அம்மா, நீங்கள் ஆயுதம் எடுத்துச் சண்டை செய்யவில்லையே...!”

“இல்லை மகனே!”

அகிம்சா முறையில்—நிராயுதபாணிகளாக—அறப்போரின் தானே ஈடுபட்டிருந்தீர்கள்!

“ஆமாம், திரவியம்!”

“அமைதியாக இருந்த உங்களை ஆயுதம் தாங்கிய சிங்கள இராணுவம் இப்படி மிருகத்தனமாகத் தாக்கலாமா?”

“அறப்போராட்டத்தில் இது எல்லாம் சகஜம் திரவியம்!”

“அம்மா இந்த முறையே எனக்குப்பிடிக்கலை ... அவங்க அடிக்க நாங்க அடிவாங்கிக்கொண்டிருப்பதா? அடிவாங்கப்படாது—அடி கொடுக்கவேணும்!”

இவ்வாறு சிறுவன் சிவகுமாரன் அப்போதே கூறிக்கொண்டான்!

தன் மைந்தனின் இம்மழலைக் கூற்றைக் கேட்டு தாய் மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டாள்! 11 வயதுச் சிறுவன் இவ்வாறு கூற்றால் அதைக் கேட்டுச் சிரிக்காமல் என்ன செய்வது?

வன்முறையை வன்முறையிலேயே சந்திக்க வேண்டும் என்ற கருத்து அவனது அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தில் படிந்து விடும் என்று யார்தான் எதிர்பார்த்தார்கள் ?

இந்தச் சம்பவங்களை சிவகுமாரனின் தாய் என்னிடம் கூறியபோது—

பிஞ்சுவயதிலேயே சிவகுமாரனை வன்முறையில் நாட்டம் உள்ளவனாக மாற்றியதன் காரணிகள், இலங்கை சிங்கள அரசின் கெடுபிடி நிறைந்த சர்வாதிகாரத்தனமான போக்குகளே என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

6- ஏழைகளின் தோழன்

“மாதகம் செய்யவரைக் கண்டால்—நீ
மயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா
மோதிமிதித்துவிடு பாப்பா — அவர்
முகத்தில் உமிழ்ந்துவிடு பாப்பா”!

—பாரதியின் இப்பாடலை அன்னை அன்னலட்கமி சிவகுமாரனுக்கு சின்னஞ்சிறு வயதில் சொல்லிக் கொடுத்தார். அந்தப்பாடல் அவனை வெகுவாகக் கவர்ந்தது—அவன் நெஞ்சில் அது ஆழமாகப் பதிந்தது!

அந்திகளை எதிர்க்க வேண்டும்!

அக்கிரமக்காரர்களை ஒழிக்க வேண்டும்!

அஞ்சியும் கெஞ்சியும் வாழக்கூடாது!

அடிமைத்தனம் ஒழிய வேண்டும்!

தமிழினம் தலையெடுக்க வேண்டும்!

சாதிபேதம்—தீண்டாமை தரைமட்டமாக்கப்பட வேண்டும்!

சமதர்மப் பூங்காவாக தமிழகம் உருவாக வேண்டும்!

ஏழையென்றும், அடிமையென்றும் எவ்வுயரில்லாத சமதர்ம சமுதாயம் உருவாகவேண்டும்!

இவ்வாறான இலட்சியக் கனவுகள் சிவகுமாரனது பிஞ்சு மனதில் படரலாயின.

மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதையோ இனத்தை இனம் சுரண்டுவதையோ அவன் அடியோடு வெறுத்தான்!

பலம் குறைந்தவனுக்கு யாராவது அநீதி இழைத்து விட்டால் அதுகண்டு குமுறியெழுவான் சிவகுமாரன்!

ஒரு நாள் —

பேருந்து ஒன்றில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தான் சிவகுமாரன்.

ஒரு தரிப்பிடத்தில் பேருந்து நின்றது.

ஏழைத்தொழிலாளி ஒருவன் பேருந்துக்குள் ஏறினான்.

அவனது கிழிந்த உடையும் ஏழ்மையான தோற்றமும் பார்ப்போருக்கு அனுதாபத்தை ஏற்படுத்தியது.

தனது மடியில் பத்திரமாக முடிந்து வைத்திருந்த ஒரு ரூபா நாணயம் ஒன்னை எடுத்து டிக்கட்டுக்காக நடத்துனரிடம் நீட்டினான் அந்த ஏழை. நடத்துனர் நாணயத்தை வாங்கித் திருப்பித்திருப்பிப் பார்த்தான்.

பின்னர் ஒருமுறை முகத்தைச் சுளித்துவிட்டு, 'இதை ஏற்க முடியாது; வேறு பணம் எடு' என்று அத்தொழிலாளியிடம் உறுமினான்.

அந்த ஏழையோ வேறு காசு தன்னிடம் இல்லை என்று அழமாட்டாக் குறையாக கெஞ்சினான்.

நடத்துனரோ விடுவதாக இல்லை.

மணியை அடித்து பேருந்தை நிறுத்தி அந்த ஏழையை கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ள முயன்றான்!

இதைக்கண்ட சிவகுமாரனின் உள்ளம் கொதித்தது.

தனது கண்முன்னால் ஏழையொருவனுக்கு நடக்கும் அநியாயத்தைப் பார்த்துச் சகித்துக் கொண்டு அவனால் இருக்க முடியவில்லை.

எழுந்து நடத்துனரை நோக்கி வந்தான்.

"அந்த ஒரு ரூபா நாணயத்தை வாங்கிக்கொண்டு 'டிக்டு கட்' கொடுக்கப் போகிறாயா இல்லையா?"

—பேருந்திவிருந்தோர் அனைவரும் ஒரு கணம் சிவகுமாரனின் ஆவேசக் குரல் கேட்டு கிடுகிடுத்தனர்.

நடத்துனர் ஒரு கணம் முறைத்தான்!

“என்ன முறைக்கிரும்? அவனிடம்தான் வேறு காசு இல்லையென்கிறானே—அதைப் பெற்றுக்கொண்டு டிக்கட்டை கொடுப்பது உனது கடமை. நீ டிக்கட் கொடுக்காவிட்டால் இந்த பேருந்தை நகரவிடமாட்டேன்!” என்று சிங்கம் போலக் கர்ச்சித்தான் சிவகுமாரன்.

நடத்துனர் வேறு பேச்சின்றி அந்த நாணயத்தை வாங்கிக்கொண்டு டிக்கட்டை ஏழையிடம் நீட்டினான்.

அவன் அதை வாங்கிக்கொண்டே “தம்பி நீ மவராசு (கை வாழவேணும்)” என்று சிவகுமாரனை வாழ்த்தினான்.

ஒரு ஏழையின் அவதியை போக்கியதிலே சிவகுமாரன் நெஞ்சம் ஆறுதலடைந்தது.

இதுபோல சிவகுமாரன் வாழ்விலே நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் இப்படி ஏராளம்.

சிவகுமாரனிடம் அரசியல், சமுதாய இலட்சிய உணர்வுகள் மட்டுமல்ல—சிறந்த நகைச்சுவை உணர்வும் மண்டிக்கிடந்தது.

1960 ஆண்டில்—பத்தேபத்து வயதில்—‘தினப்புழுகு’ என்ற பெயரில் ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகையை நடத்தினான்!

அதன் ஆசிரியர் பெயர் பி. எஸ். கே! பி. எஸ். கே என்றால் பி. சிவகுமாரன்!

வயிறு குலுங்கச் சிரிக்கவைக்கும் நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை பத்து வயதிலேயே அவன் எழுதினான்.

‘தினப்புழுகு’ கையெழுத்துப் பத்திரிகையிலிருந்து சில நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை இங்கு தருகிறேன்.

தினப்புழுகு

(வார இதழ்)

விலை : ஒசி

திகதி : 7-9-60

கைப்பற்றப்பட்டது காக்கை தீவு!

தமிழர்களது இராசதானியாகிய காக்கை தீவை ஒரு சில வேறு இனங்கள் சில காலமாக ஆண்டு வந்தது தெரியும். தினப்புழுகின் வீராவேசச்சொற்களால் வீறுகொண்ட

மக்கள் அங்கு படையெடுத்து அங்குள்ள காகங்களைக் கொண்டு கோட்டையை கைப்பற்றினர். கொல்லப்பட்ட காககை வீரர் தீ மூட்டப்பட்டனர்!

எம். ஜி. ஆர். வாளால் வெட்டினார் சிவாஜியை!

எம். ஜி. ஆருக்கு தூக்கு!

சிவாஜிகணேசன் எம். ஜி. ஆரை தாக்கிப் பேசினார் எம். ஜி. ஆர். வானை வீசினார். சிவாஜி வீழ்ந்தார் மண்ணில் பொலிசார் எம். ஜி. ஆரைப் பிடித்துத் தூக்கிவிட்டனர் இது நடந்தது இந்தியாவில்! காத்தா உன்னைத்தான் என்றும் படத்திற்காக இக்காட்சி படமாக்கப்பட்டது!

தாத்தா உனக்கேன் இந்தக் கூத்து?

கெந்தித்தொட்ட தாத்தா வழக்கி விழுந்தார். மண்டையுடைய யாழ்ப்பாணம் சின்னக்கடையில் வைத்தியம் செய்யப்பட்டு, கைலாயம் சென்றார்!

அம்மன் ரோட்டில் அடிதடி!

பொலிசார் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம்!

அம்மன் ரோட்டில் சுமார் 20 பொலிசார் அவ்வாங்கு களால் மோதினர். கோபம் கொண்ட மக்கள் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். 10 பொலிசார் ஸ்தலத்தில் மாண்டனர். மீதியானோரின் நிலை சுவலைக்கிடம். அம்மன் ரோட்டில் ரோட்டடங்குச் சட்டம் இயற்றப்பட்டு ரெபின் காவல் காத்து வருகிறது. அப்பக்கம் வரும் நாய்களை ரெபின் விழுங்கி ஏப்பம் விடுகிறதாம். அந்த ரோட்டுக்குப்போன நம் நிருபரைக் காணவில்லை.

கண்ணாடி விரியன் எனும் பாம்பு

கஞ்சா குடிக்கிறது!

இப்பாம்பு கஞ்சா குடிப்பதால் கஞ்சா விலையேறியுள்ளது. இதனால் கஞ்சா குடிப்போர் சங்கம் இப்பாம்பின் மேல் வழக்குத் தாக்கல் செய்துள்ளது.

தினப்புளுகின் பகிரங்க சவால்!

மாணவர்களே! உங்களை யாராவது நக்கல் அடிக்கிறார்களா? இன்றே உங்கள் வழக்கைத் தாக்கல் செய்யுங்கள்— தினப்புளுகிடம்!

7. இளைஞர் தலைவன்!

சமுதாய சீர்திருத்தமே சிவகுமாரனின் பொது வாழ்வின் தொடக்கமாகும்.

தமிழ் சமுதாயத்தை வேரோடு அரித்து வரும் சாதி வேறுபாட்டையும் தீண்டாமையையும் அடியோடு வெட்டி வீழ்த்தினாலே, இந்தச் சமுதாயம் உருப்படும் என்பதில் அன்னுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

எனவே சாதிவேறுபாட்டுக்கு சமாதான கட்டுவதற்கு அவன் தனது 18வது வயதில் — அதாவது 1968-ம் ஆண்டு உறுதி பூண்டான்!

ஒரு சிலரைப்போல — பொது மேடைகளிலும், நூலு பேசுதற்கு மத்தியிலும் தீண்டாமையொழிப்பைப் பற்றி பேசுவீட்டு தனது வீட்டில் மட்டும் அதைக் கடைப்பிடித்த வனல்லசிவகுமாரன்!

தனது சொந்த ஊரான உரும்பராயிலேயே சாதிக்கும் தீண்டாமைக்கும் சாவு மணி அடிக்க அவன் உறுதி கொண்டான்.

சமபந்திபோசனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தான்!

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று கூறப்படும் தமிழ் சகோதரர்களைக் கொண்டு சமையல் செய்வித்தான்!

உரும்பராயிலுள்ள உயர்சாதி வெறியர்கள்—வைதீக புரியினர் — சிவகுமாரனின் செயலுக்கு எதிராக சினங்கொண்டு எழுந்தனர்.

எதிர்ப்புக்களுக்கு எப்பொழுதுமே அஞ்சுவனல்ல சிவகுமாரன்!

எதிர்ப்பு அவனது உத்வேகத்தை அதிகரிக்கச் செய்திது.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக முதலைக் கண்ணீர் வழித்திடும் கம்பூனிஸ்ட் கட்சி, லங்கா சமசமாசக் கட்சி, தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி தமிழரசுக்கட்சி ஆகிய அனைத்துக் கட்சியினரும் உள்ளூர் ஆதரவாளர்களை இந்த சமபந்திபோசனத்துக்கு வருமாறு அவன் அழைத்திருந்தான்.

சமபந்திபோசன நாளான 2-3-68ம் நாளும் வந்தது —

உரும்பராயில் முதல் முதலாக நிகழ்ந்த இந்த சம்பந்தி போசனத்திற்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்த அரசியல் கட்சி ஆதரவாளர்களில் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவாளர்கள் மட்டுமே (அதாவது திரு. நடேசலிங்கம் போண்டேரா) வந்திருந்தார்கள்!

ஏனைய கட்சியைத் சேர்ந்தவர்கள் எவருமே வரவில்லை!

தமிழரசுக்கட்சியொன்றே சொல்லே செயலாக்கும் கட்சி என்பதை அவன் அனுபவ பூர்வமாக இதன் மூலம் அறிந்து கொண்டான்!

இதைத் தொடர்ந்து சிவகுமாரனது பொது வாழ்வு சுடுபாடு அதிகரிக்கத் தொடங்கியது!

தமிழரசுக்கட்சியின் கொள்கைகளையும், அந்தரங்க கத்தியையும் அவன் விரும்பினான்.

ஆனால் அதன் அறிமுகம் நெறி மட்டும் ஏனோ அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை!

இதுபற்றி தமிழரசுக்கட்சித் தலைவர்களுடன் கருத்தரங்குகளின் போது அவன் வாதிட்டும் பார்த்தான்!

ஆனால் அறிமுகம் கொள்கையை அவன் உள்ளம் ஏனோ ஓப்புக்கொள்ளவேயில்லை!

நான் முன்பு ஒருமுறை கூறியதுபோல—இதற்குக் காரணம் சின்ன வயதில் அவன் நெஞ்சில் பதிந்து விட்ட சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்தினால் விளைந்த கொடூரக் காட்சிகளாக இருக்கலாம்!

இந்நிலையில்.....!

1970ம் ஆண்டு ஐக்கிய முன்னணி அரசு வந்தது!

அதைத் தொடர்ந்து தமிழர்களுக்கு எதிராக புதிய அநீதிகள் நிகழத் தொடங்கின!

தென்னாப்பிரிக்காவிலும் ரொடசியாவிலும் இல்லாத கொடுமைகள் பல இங்கு நிகழத்தொடங்கின!

இனைய தமிழ் சமுதாயத்தின் உயர் கல்வியையே வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் ஒழித்துக் கட்டுவதற்காக புதிய ஓரவஞ்சகமான பாரபட்சத்திட்டம் ஒன்று புகுத்தப்பட்டது!

'தரப்படுத்தல்' என்பது அதன் பெயர்!

இது உண்மையில் தமிழ் மாணவர்களின் உயர் கல்வியை நிர்மூலமாக்கும் திட்டமே!

ஒரே கல்லூரியில் படித்து—ஒரே பாடங்களைப் படித்து
—ஒரே பரீட்சையை எழுதினாலும்—

பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறவேண்டுமானால் —

தமிழன் ஒருவன் 250 புள்ளிகளைப் பெற்றாகவேண்டும்
— சிங்களவனுக்கோ 229 புள்ளிகள் போதும்!

இப்படியொரு இழிவான திட்டம் — இனவாரித் திட்டம் — இன ஒழிப்புத்திட்டம் புகுத்தப்பட்டது!

இதைக் கண்டு குமுறியெழுந்தது தமிழ் மாணவ சமுதாயம்!

தமிழ் மாணவர் பேரவை பிறந்தது!

அநீதியை—சிங்கள வஞ்சகக்கொடுமையை எதிர்த்து தமிழ் மாணவ சமுதாயம் வரலாறு காண மாபெரும் கண்டன ஆர்ப்பாட்டத்தை — ஊர்வலத்தை — 1970ம் ஆண்டு நவம்பர் 24ம் நாள் தமிழ் சமூக எங்கும் நடத்தியது!!

வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க பிரெஞ்சுப் புரட்சியை நினைவுபடுத்தும் வகையில் அலைகடலோவென ஆர்ப்பரித்தெழுந்த தமிழ் மாணவர்களின் ஊர்வலத்தை முன்னின்று நடத்தியவர்களில் சிவகுமாரனும் ஒருவன்!

இதிலிருந்து சிவகுமாரன் இனைய தமிழ் சமுதாயத்தினரின் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்டான்! உளம் தவர்கள் வனானன்!

அநீதி கண்டு பொங்கியெழுந்த தமிழ் மாணவர்களின் சட்டி முனையாக சிவகுமாரன் விளங்கினான்!

சிறுமை கண்டு பொங்கிடும் இயல்பினான சிவகுமாரன் சிங்கள ஏகாதிபத்தியம், தமிழ் இனத்துக்கும், தமிழ் சமூகத்துக்கும் இழைக்கும் கொடுமைகள் கண்டு பொங்கியதில் வியப்பென்ன?

சிவகுமாரனின் தலைமையில் தமிழ் இளைஞர் சமுதாயம் வீறுகொண்டெழுவதைக் கண்ட சிங்கள அரசு — சிவாவைப் பல்வேறு தொல்லைகளுக்குள்ளும் சிக்க வைத்து சிறைகளுள் தள்ளி சித்திரவதை செய்யும் தனது ஏகாதிபத்திய வெறித்தன வேலைகளை கச்சிதமாகச் செய்ய முற்பட்டது.

8. சிறைக்கோட்டத்துள்..... !

சிவகுமாரன் தன் தாய் மீது அளவுக்கு மிஞ்சிய பக்தி கொண்டவன்!

‘தாயிற்சிறந்தொரு கோவிலுமில்லை’ என்பது அவனது இதய பூர்வமான நம்பிக்கை!

தாய், தமிழினம், தமிழ் சூழம்—இம் மூன்றையும் அவன் உயிருக்குயிராக நேசித்தான்!

“ஆம்மா, நான் என்னைப் பற்றி எப்போதுமே கவலைப் படுவதில்லை” உன்னைப் பற்றித் தான் எனக்கு எப்போதும் கவலை” இவ்வாறு தன் தாயாரிடம் அவன் அடிக்கடி கூறுவாராம்!

ஆம்மாவும் பிள்ளையும் இப்படி அன்புடன் இணைந்திருப்பது சிங்கள அரசுக்குப் பிடிக்கவில்லைப்போலும்!

ஊருக்காக உரைப்பவர்கள் நாட்டு விடுதலைக்காகப் பாடுபடுபவர்கள் எந்த இடத்துக்கு நிச்சயமாகப் போக வேண்டியிருக்குமோ—அந்த இடம் சிவகுமாரனை அழைத்தது.

ஆம், சிறைச்சாலை சிவகுமாரனை அழைத்தது!

எப்போதுமே அகமும் முகமும் மலரச் சிரித்தபடி எல்லோரையும் வசிகரிக்கும் சிவகுமாரனைக்கண்டு சிறைச்சாலையும் மயங்கியது!

உரும்பராய்க்கு வருகை தந்திருந்த சிங்கள உதவி அமைச்சர் ஒருவருக்கு கைக்குண்டு வீசியதாக சந்தேகத்தின் பேரில் 1970ம் ஆண்டு சிங்கள அரசு சிவகுமாரனைக் கைது செய்து சிறைக்குள் தள்ளியது!

ஐந்து மாதங்கள் சிறைக்குள் இருந்த சிவகுமாரன் மீது வழக்குத்தொடர வக்கில்லாத அரசு வேறு வழியின்றி இறுதியில் அவனைவிடுதலை செய்தது!

மீண்டும்—1971 மார்ச் 12ம் திகதி சிவகுமாரன் சிங்கள அரசின் விடுந்தினனானான்!

யாழ் மேயர் அல்பிறட் துரையப்பாவின் காருக்கு குண்டு வைத்ததாக சிவகுமாரன் மீது சந்தேகித்தது அரசு!

21 மாதங்கள் தொடர்ந்து விளக்க மறியல்!

இப்போதும் சிவகுமாரன் மீது ஆதார பூர்வமாக வழக்குத் தாக்கல் செய்ய வக்கற்றுப் போனது அரசு!

அதனால் சிவகுமாரன் விடுதலைக் கீதம் இசைத்தான்!

சிறையில் இருக்கும்போது உள்ளே அவன் சும்மா இருக்கவில்லை. சிறைக்குள் நடைபெறும் சிறுமை கண்டு பொங்கினான்! போராடினான்!

கைதிகளுக்குள்ளும் சிங்களவர், தமிழர் என்று இனப்பாரபட்சம் காட்டப்படுவதைக் கண்டு அவன் குமுறியெழுந்தான்!

சிறைக்குள் இருந்த தமிழ்க் கைதிகளின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று நீதிக்காகப் போராடி, அங்கும் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தைத் தொடக்கினான்!

இத்தனைக்கும் மத்தியில் — சிறைக்குள் இருந்தபடியே படித்து பொறியியல் பரீட்சையின் 2-வது பகுதியிலும் சிவகுமாரன் சித்தியடைந்தான்!

1973ம் ஆண்டில்—நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் திருவிழாவின்போது—பொலிசார் பொது மக்களுடன் தகராறு கொண்டபோது பொது மக்களுக்காக பொலிசாருடன் மோதி அதன் காரணமாக ஐந்து நாட்கள் சிறையில் இருந்தான்!

உரும்பராயில் சிங்கள சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் கிளைக்காரியாலய விளம்பரப் பலகை காணாமற்போனது சம்பந்தமாகவும் சிவகுமாரனையே சந்தேகித்தது சிங்கள அரசு!

சிவகுமாரன் மீது வழக்கும் போட்டது!

ஒன்றரை ஆண்டுகள் நடைபெற்ற இந்த வழக்கிலும் நீதி வென்றது! சிவகுமாரன் விடுதலையானான்!

இவ்வாறு உரும்பராயிலும் சரி — அக்கம் பக்கத்து ஊர்களில் என்றாலும் சரி எங்கே எது நடந்தாலும் சிவகுமாரனையே பவிக்கடாலாக்க முயற்சித்தனர் சிங்கள அரசின் ஏவலாளர்கள்!

ஆனால்—நீதி, சிவகுமாரனின் பக்கம் இருந்ததால் அவனை அவர்களால் எந்தக் குற்றத்திலும் சிக்கவைத்து தண்டிக்க முடியவில்லை!

சிறைச்சாலைக்கு ஒவ்வொருதடவை சென்று திரும்பிய போதும்—சிவகுமாரன் பட்டை தீட்டிய வைரமாக மாறினான்!

சிறை அவன் சிந்தனையை மாற்றியதில்லை.

தாயக விடுதலை எனும் இலட்சியத்திலிருந்து அவனை திசை திருப்பியதில்லை.

அவனது புனிதமான விடுதலைப் பணியை ஊக்குவிக்கும் உந்து சக்தியாக அன்னை அன்னலட்சுமி விளங்கினார்!

தன் மகன் தறுதலையாகப் போகவில்லை — தமிழ் ஈழத்தின் விடுதலைக்காகவே போராடுகிறான் என்ற திருப்தி அன்னைக்கு!

மகனுக்காக அன்னை அன்னலட்சுமியே பொலிசாரின் தொல்லைகளுக்குள் சில சமயங்களில் சிக்கியிருந்ததுண்டு!

அப்போதெல்லாம் புறநானூற்றில் நாம் காணுகின்ற வீரத்தாயாகவே அவர் விளங்கியிருக்கிறார்!

ஒரு முறை உரும்பராயில் யாரோ ஒருவரை எவரோ ஒருவர் சுத்தியால் முதுகில் குத்தி விட்டாராம்!

இதிலும் சிவகுமாரனையே வளைத்துப்பிடிக்க முயன்றனர் பொலிசார்!

சிவகுமாரரின் தாயாரை அழைத்து விசாரித்தனர்!

அப்போது அந்த வீர இலட்சுமி என்ன கூறினாராம் தெரிவுமா?

“என் மகன் இப்படியான வேலைகளில் ஒருபோதுமே ஈடுபட்டிருக்க மாட்டான். அவன் இதைச் செய்திருப்பான் என்று நான் நம்பவில்லை அப்படி அவன் செய்திருந்தாலும்—அவன் ஒரு போதும் கோழைத்தனமாக ஒருவனை இப்படி முதுகில் குத்தவேமாட்டான்! அப்படிப்பட்ட பேடிபல்ல என் மகன்!”

என்று இடி முழக்கமிட்டாராம் பொலிஸ் ஸ்டேசனே அதிரும்படியாக!

இது நமக்கு, என் மகன் முதுகில் வேல்பட்டி உறந்திருந்தால், அவனுக்கு பாலாட்டிய மார்பகங்களை அறுத்தெறிவேன் என்று வஞ்சினம் பூண்டேழுந்த புறநானூற்று வீரத்தாயை அல்லவா நினைவூட்டுகிறது?

அச்சம் என்பது என்ன வென்றே அறியாத இந்த வீரத்தாய்க்குப் பின்னையாக பிறந்த சிவகுமாரன் வீரனாகவே வாழ்ந்ததில் ஆச்சரியம் ஏது!

தந்தைக்கோ மகனைப் பற்றிய பெருங்கவலையெழுந்தது!

“திரிபயம், நீ அரசியலில் ஈடுபடுவதை நான் தடுக்கவில்லை; ஆனால் முதலில் படித்து முன்னுக்கு வா; இங்கு நீ இருந்தால் உன்னை இந்த அரசாங்கம் அமைதியுடன் படிக்க அனுமதிக்காது; நீ இங்கிலாந்துக்குப் போய் அங்கிருந்து படி!” என்று சிவாவுக்கு அறிவுரை கூறினர் தந்தை பொன்னுத்துரை.

“சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்கு கடன்” அல்லவா?

விடுதலை உணர்வு பொங்கிப் பிரவாகித்துக்கொண்டிருந்த சிவகுமாரனது உள்ளத்தில் தந்தையின் அறிவுரை விழுவதாக இல்லை—

தமிழும் தமிழனும் தமிழ் சமூகமும்—அடிமைத்தனையில் சிக்கித்தவிக்கையில் தான் மட்டும் இங்கிலாந்துக்கு சென்று படிப்பது ‘சுயநலம்’ என்று அவன் மனம் கூறிற்று!

“அப்பா, நான் எங்கும் போகமாட்டேன்—இந்தாட்டி விருந்துகொண்டே இனத்தின் விடுதலைக்குப் போராடுவேன்! என உடலில் இருக்கும் ஒவ்வொரு சொட்டு இரத்தமும் இந்தத் தமிழ் மண்ணுக்கே சொந்தமாகும்!”

மகன் இவ்வாறு முழங்கினான். தந்தை மேற்கொண்டு பேசமுடியாதவாறு வாயடைத்தார்!

“அம்மா உள்ள உயிர் ஒன்றுதான்: அது போகப் போவதும் ஒரு தடவை தான். அதை தமிழ் நாட்டு விடுதலைக்குத் தா தம்பி என்றார் பேரறிஞர் அண்ணா. அதுபோலத்தான் நானும் எனது உயிரைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டதில்லை. காரில் அடிபட்டோ ரயிலில்மோதப் பட்டோ-நோய்தொடிவந்தோ ஒரு நாள் சாகத்தானே போகிறோம். அப்படிப்போகும் இந்த புனித உயிரை ஒரு புனிதமான இலட்சியத்துக்காக கொடுப்பதில் என்ன தவறு அம்மா?”

இவ்வாறு தன் தாயிடம் அடிக்கடி கேட்பானும் சிவகுமாரன்! தாயாரோ பதில் சொல்ல முடியாமல் தவிப்பாராம்!

இந்த நிலையில்தான் 1974ம் ஆண்டு சனவரித் திங்களில் நான்காவது உலகத் தமிழ் மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது.

9. பத்தாந்திகதிப் படுகொலை!

1974தைத் திங்களில் ஈழத்தில் நடைபெற்ற 4-வது உலகத்தமிழ் மாநாடு, ஈழத்தமிழினத்தின் அடிமை நிலையையும் அவதி நிலையையும் அகிலத்துக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்தது.

ஈழத்தமிழனுக்கு—அவனது சொந்த மண்ணில்— அவன் கொடியும் கொற்றமும் வைத்து ஆண்டிருந்த மண்ணில்— தமிழுக்காக ஒரு மாநாடு நடத்திடும் உரிமை கூட மறுக்கப்பட்டுள்ளது என்கிற உண்மை உலகுக்கு அப்போதுதான் தெரியவந்தது.

சிங்கள ஆட்சியின் கொடிய குரூரவெறிப்போக்கையும் ஏகாதிபத்திய மனட்போக்கையும் உலகு அறிந்துகொண்டது இந்த மாநாட்டின் போதுதான்!

மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தக்கூடாது— கொழும்பில்தான் நடத்திட வேண்டும் என்று கொக்கரித்தது சிங்கள அரசு!

தமிழர்களாகிய நாங்கள் நடத்தும் மாநாட்டை எங்கே நடத்திடவேண்டும் என்று முடிவுசெய்யவேண்டியவர்கள் நாங்களே தவிர நீங்கள் அல்ல— எங்களுக்கு கட்டளையிட நீங்கள் யார்? திட்டமிட்டபடி மாநாட்டை எங்கள் தமிழ் மண்ணாகிய யாழ்ப்பாணத்திலேயே நடத்தி முடிப்போம்— என்று அறுதியிட்டுக் கூறியது ஈழத்தமிழினம்!

சிங்கள அரசின் வெறித்தனமான எதிர்ப்பு தமிழ் மக்களிடையே புதிய எழுச்சியை—உணர்ச்சியை ஆவேசத்தை கிளர்ந்தெழச் செய்தது!

எங்கும் விழிப்புணர்வும் விடுதலை ஆவேசமும் வீர சுதந்திரக் கனலும் மூண்டெழுந்தது.

தமிழ் ஈழம் விடுதலை பெற்றுவிட்டதோ எனும்படி எங்கணும் விழாக்கோலம் பூண்டது!

அரசின் எதிர்ப்புக்களை தூள் தூளாக்கி—அடக்கு முறைகளை உடைத்தெறிந்து— மாநாடு நடைபெற்றது!

தமிழ் சமுதாயத்தின் இத்தன்மான உணர்வின் சுட்டி முகையாக விளங்கினார் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்!

தமிழுக்கு தொண்டுசெய்யும் தமிழனுக்கு—தடை செய்
யும் நெடுங்குன்றம் தூள் தூளாயிற்று!

வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்திருந்த பேராளர்கள், ஈழத்
தமிழர்களின் மொழி, இன உணர்வுகளையும் தமிழ் பற்றை
யும் கண்டு பொங்கிப்பூரித்துப்போனார்கள்.

இம்மாநாட்டிலே—தமிழுணர்ச்சியின் வடிவமாக நின்று
தொண்டர்களாகப் பணியாற்றியவர்களில் சிவகுமாரனும்
ஒருவன்!

தமிழுக்கு எங்கு பெருமை கிடைக்கிறதோ அங்குநின்று
தமிழன்னையின் புகழ் கேட்டு புளகாங்கிதம் அடைபவன்
தம்பி சிவகுமாரன்!

தமிழுக்கும், தமிழனுக்கும் எங்கு தீங்கு ஏற்படக்கூடும்
என்று அஞ்சுகிறோமோ அங்கெல்லாம் யாரும் அழைக்காமலே
முன்வந்து தலைகொடுத்துப் பணியாற்றுபவன் தம்பி சிவ
குமாரன்!

சிங்கள அரசின் எதிர்ப்பினால், செந்தமிழ் மாநாடு சீர்
கெட்டுவிடுமோ என்று உள்ளூர் சிவகுமாரன் அஞ்சினான்!
தமிழுக்கு ஆபத்து என்றால் தலைகொடுத்திடவும், அவன்
தயாராகவேயிருந்தான்!

மாநாட்டுக்கு, வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்திருந்த பேரா
ளர்களுக்கெல்லாம் அவர்கள் மகிழ்த்தக்கவிதத்தில் உதவி
புரிவதில் சிவகுமாரன் முன்னுக்கு நின்றான்!

சிரித்து சிரித்துப் பேசி வெளிநாட்டுப் பேராளர்களின்
உள்ளங்களையெல்லாம் தன் கள்ளமற்ற உள்ளத்தால்
கொள்ளைகொண்டான்!

மாநாட்டின் துவக்க நாளன்று ஒரு நிகழ்ச்சி...!

இப்போது சிங்கள சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் எடு
பிடிக்களுக்கு எடுபிடையாக விளங்கும் தமிழ் வித்துவான் ஒரு
வர் மாநாட்டு மண்டபத்துக்கு வெளியே நின்றபடி ஏதோ
இரைத்து சத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தார்!

அவரைச் சுற்றி ஒரு கும்பலும் கூடி நின்றது!

சிவகுமாரன் அந்த இடத்தை நோக்கி விரைந்தான்!

கூடி நின்ற கும்பலை விலக்கிக்கொண்டு ஷஷ்யம் என்ன
வென்று விசாரித்தான்!

“நாங்கள் தமிழ் வித்துவான்கள் - நடப்பதோ தமிழ் மாநாடு — எங்களுக்கு உள்ளே போக அனுமதியில்லை—இது என்னையா மாநாடு இது!” வித்துவான் அடித்துமுழக்கினார்!

சிவகுமாரன் அவரைப் பார்த்துச்சொன்னான் இப்படி—

“ஐயா ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டது. உரியவர்களிடம் சொல்லி நாளை அதை நீக்கச்சொல்கிறேன். அதற்கு நான் பொறுப்பு—தயவுசெய்து தமிழுக்காக நடைபெறுகின்ற இந்த மாநாட்டின் தொடக்கத்தின் போதே இங்கிருந்து குழப்பம் விளைக்காதீர்கள்! வேண்டுமானால் தமிழுக்காக உங்கள் காலில் நான் விழுந்து வணங்கவும் தயார்!”

சிவகுமாரனின் கனிவான இந்த வேண்டுகோளின் பின்னர் வித்துவான் தனது சத்தத்தை நிறுத்திக்கொண்டார்!

இந்தச் சம்பவம்—தமிழுக்காக சிவகுமாரன் எதைச் செய்யவும் தயாராக இருந்தான் என்பதை எடுத்துக்காட்டியது!

சுயகௌரவத்தை விட, தமிழின் மானம் காக்கப்பட வேண்டும்—தமிழின் மானத்தைக் காத்திடமுடியாமென்றால் அதற்காக சுயகௌரவத்தையே விட்டுக்கொடுத்திட நேர்ந்தாலும் பர்வாயில்லை என்பதே சிவகுமாரனின் கருத்தாக இருந்தது—

சிவகுமாரனின் உறுதியை எடுத்துக்காட்டும் மற்றோர் நிகழ்ச்சி...!

சனவரி ஒன்பதாம் நாள் — உலகத் தமிழ் மாநாட்டை யொட்டிய சழத்தமிழர் வரலாற்றுப்பெருமை பேசும் ஊர்வலம் நல்லூர் சட்ட நாதர் ஆலய முன்றலில் இருந்து காலை 10 மணிக்கு ஆரம்பமாக இருந்தது!

ஆனால் மத்தியானம் 12 மணியாகியும் ஆரம்பமாகவில்லை!

அங்கே தமிழி சிவகுமாரன் தலைமையில் ஒரு சாத்வீகப் போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தது!

காரணம் இதுதான்!

‘எப்படை எதிர்த்து வந்தாலும் அஞ்சேன்’ எனக் கர்ச்சித்தமாவீரன் பண்டார வன்னியன்—எனும் வாசகம் ஊர்வலத்தில் எடுத்துவரப்படவிருந்த ஒரு ஊர்தியில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது—

‘அந்த வாசகத்தை அனுமதிக்க முடியாது’ என்றார் பொலிஸ் அதிகாரி!

“அந்த வாசகத்தை உயிர்போனாலும் நீக்க மாட்டோம்; அதை அனுமதிக்க மறுக்கும் உங்கள் செயல் அநீதியானது; நீங்கள் உங்கள் பிடிவாதத்தை கைவிடும் வரை ஊர்வலத்தை நகர விடமாட்டோம்!” என்று பொலிசாரிடம் உறுதியுடன் கூறினான் சிவகுமாரன்.

கூறிவிட்டு—நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இளைஞர்களுடன் அந்த ஊர்தியின் முன்னால் உட்கார்ந்து சத்தியாக்கிரகம் பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டான்!

இரண்டு மணிநேரம் நடைபெற்ற இந்தப் போராட்டத்தின் இறுதியில் வெற்றி சிவகுமாரனுக்குத்தான்! பொலிசார்தங்கள் பிடிவாதத்தை கைவிட்டனர்! ஊர்வலம் நகர்ந்தது.

“எப்படை எதிர்த்து வந்தாலும் அஞ்சேன் எனக் கர்ச்சித்த வீரபண்டார வன்னியனாக” ஊர்வலத்தில் மாவீரன் சிவகுமாரன் பெருமிதத்துடன் வீரநடை போட்டு வந்த காட்சி என்றும் மறக்கமுடியாத காட்சியாகும்!

இப்படி சீருடனும் சிறப்புடனும் நடைபெற்ற மாநாடுகண்டு சிறுமதியர்க்கு பொறுத்துக் கொள்ளவில்லை!

சனவரி 10-ம் நாள் இரவு—

வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் எதிரே கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை தமிழர் வெள்ளம் திரண்டு நிற்கிறது!

வேளிநாட்டுப் பேராளர்களின் உரைகளைக் கேட்பதற்காக அவர்கள் ஆர்வமுடன் முண்டியடித்துக் கொண்டு திரண்டு நின்றனர்!

அவர்கள் முகங்களில் தான் எத்தனை மகிழ்ச்சி!

மாதர்கள், மங்கையர்கள் கைக்குழந்தைகள், மாணவிகள், வயோதிபர்கள், இளைஞர்கள்—நடுத்தர வயதினர்— இப்படி ஆர்வமுடன் திரண்டு இருக்கின்றனர்!

இதோ—திருச்சி ஜமால் கல்லூரிப்பேராசிரியர் நயின முகம்மது அவர்கள் தமிழின் பெருமைப்பற்றி எடுத்து முழங்குகிறார்!

குண்டுசி விழுந்தால் கேட்குமளவுக்கு அமைதியாக— நிசப்கம் நிலவுகிறது!

திமரென்று கிழக்குப் பக்கமாக மக்கள் சலசலத்து எழு
கிரூர்கள்! ஐயோ, ஐயோ, அம்மா, அம்மா என்ற அலறல்
தொடர்ந்து எழுகிறது!

துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம் எழுகிறது!

கண்ணீர்ப்புகைக்குண்டுகள் வெடிக்கின்றன!

குண்டாந்தடிகளால் மண்டைகளை அடித்துநொருக்கும்
சப்தம் எழுகிறது! எண்ணற்றோரின் எலும்புகள் முறிகின்றன;

பொலிசாரின் மிருகத்தனமான வெறித்தாக்குதல் நடை
பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது!

எதிர்பார்த்திராத இத்தாக்குதலால் — மனிதவேட்டை
யால்—மக்கள் பட்ட அவதி...அல்லல்...அவலம்...ஐயையோ
நினைத்தாலும் இப்போது நெஞ்சம் நடுங்குகிறது!

தாய்களும் சேய்களும் பிரிக்கப்பட்டனர்!

பொலிசாரின் சப்பாத்துக் கால்கள் தமிழர்களின் நெஞ்
சங்களை பதம் பார்த்தன! தமிழ்ப் பெண்கள் மானபங்கம்
அடைந்தனர்!

தமிழர்களின் சொத்துக்கள் பறிக்கப்பட்டன! உடைமை
கள் பிடுங்கப்பட்டன!

வெளிநாட்டுப் பேராளர்கள் வெறித்தனமான முறை
யில் அடித்து நொருக்கப்பட்டனர்!

எங்கும் குரூரம்! அவல ஓசை! பயங்கரம்! பீதி!

இவ்வளவு பயங்கரங்களுக்கு மத்தியில் தங்கள் உயிரைத்
திரணமாக கருதி—தமிழ் இளைஞர்கள் பலர் பொலிசாரின்
அக்கிரமத்துக்கு ஆளாகி அவதிப்படும் தமிழ் பெண்களை,
வயோதிபர்களை, வெளிநாட்டுப் பேராளர்களை—காப்பாற்று
வதில் ஈடுபட்டிருந்தனர்!

தம்பி சிவகுமாரன் குமுறும் எரிமலையானான்—கொந்தளிக்
கும் புயலானான்! பாயும் புலியானான்! பகை முடிக்க கிளர்ந்
தெழுந்தான்!

சிவகுமாரனான், அன்று காப்பாற்றப்பட்ட வெளி நாட்டுப்
பேராளர்கள் பலர்! மானம் காப்பாற்றப்பட்ட தமிழ் மங்
கையர் பலர்!

தன் உயிரைப்பற்றி அவன் அக்கறைப்படவேயில்லை—
ஏனைய தமிழர்களைக் காப்பாற்றுவதில் அவன் துடிப்புடன்
முனைந்து நின்றான்!

அதோ...!

கம்பிவேலிகளுக்கு இந்தப் பக்கத்தில்...!

தமிழ் கேட்க வந்த தமிழர்கள் ஏழுபேர் தங்கள் உயிர் மீட்கப் போராடிக்கொண்டிருக்கின்ற பரிதாபக்காட்சி...!

கம்பிவேலியில் மின்சாரம் பாய்கிறது! அதன்மேல் வீழ்ந்து கிடக்கின்றனர் இவர்கள்!

அவர்களில் 14வயதுச் சிறுவன் ஒருவன்...!

“அண்ணை — நான் சாகப்போகிறேன் அண்ணை—என்னைக் காப்பாற்று அண்ணை...” அந்த தமிழ்ச் சிறுவன் அவலக் குரல் கொடுக்கிறான்.

இந்தக் குரல் சிவகுமாரன் காதில் விழுகிறது — ஓடிச் சென்று அவனுக்கு கைகொடுக்க பாய்கின்றான்—

“அங்கே போகாதே ... மின்சாரம் பாய்கிறது...” என்று கூறியபடி சிவகுமாரனை இழுத்துப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள் அவனது நண்பர்கள்!

“என்னைக்காப்பாற்ற யாருமில்லையா..?” என்று குரல் லெழுப்பியபடி சிவகுமாரனின் கண்முன்னே உயிர் வீடுகிறான் அந்தப் பதினான்கு வயதுப் பாலகன்!

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட பின்னர் சிவகுமாரன் உன்மத்தம் பிடித்தவன் போலாகிறான்! அவனது இரத்த நாளங்கள் கொதித்துப் புடைத்தெழுகின்றன...!

“பழிக்குப்பழி...பழிக்குப்பழி” இவ்வாறு அவன் வாய் முணுமுணுத்திருக்கவேண்டும்...

கீழே குனிகிறான்—தமிழ் மண்ணில் தனது கைகளால் அடித்து ஏதோ உறுதி யெடுத்துக்கொள்ளுகிறான்!

பேயறைந்தவன்போல — வெறிச்சோடிய உள்ளத்தினனாக—அன்றிரவு வீடு திரும்பினான் சிவகுமாரன்.

10. தியாக வீரன்!

தமிழ் மாநாட்டின் இறுதி நாளன்று நடைபெற்ற சிங்கள ஆட்சியாளர்களின் மிருகத்தனமான வெறியாட்டத்தை யும் கொடூரத்தையும் குய்யோ முறையோ என்று தமிழ் பெண்கள் அவலக் குரலெழுப்பியபடி பதைபதைத்து சிதறியோடிய காட்சியையும் — கண்ணீர்ப் புகைக்குண்டுகளுக்கும் குண்டாந்தடியடிக்கும் சப்பாத்துக்கால் உதைக்கும் அப்பா

வித் தமிழ் மக்கள் ஆளாக்கப்பட்டதையும்—பத்துத் தமிழுயிர்கள் பலியாக்கப்பட்டதையும்—இன்னபிற பயங்கரக் கொடுமைகளையும் களத்தில் நின்று பார்த்தும்—அனுபவித்தும் விட்டு, நடு இரவில் வீடு திரும்பிய சிவகுமாரன் பேயறைந்தவன் போலக் காணப்பட்டான்!

உன்மத்தம் பிடித்தவன் போல அவன் தோற்றமளித்தான்!

இப்படி அஞ்சிக்கெஞ்சி, அடியும் உதையும் குடும்பட்டு அடிமைகள் போல வாழ்வது தானு தமிழன் தலைவிதி என்று அவன் பொருமினான்!

“இரவியம் சாப்பிட வா” என்று அழைத்தார் அன்பு அன்னை!

“சாப்பாடா! வேண்டாம் அம்மா” — சிவகுமாரன் இப்படிக் கூறினான்!

உலகத் தமிழ் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் 4,5 நாட்கள் சிவகுமாரன் சாப்பிடவே இல்லையாம்!

அந்தப் பயங்கர இரவில் நடந்த பொலிசாரின் மிலேச்சத்தனமான தாக்குதலே அவன் மனக்கண் முன் நடமாடியது!

இதற்கு ஒருமுடிவு காணத்தான்வேண்டும் என்று அடிக் கடி அவன் கூறிக்கொண்டானாம்!

உறங்கும் போது கூட பழிக்குப்பழி என்று அவன் வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டேயிருந்தது!

“அக்கா நான் நீண்ட காலம் இருக்கமாட்டேன்—இனத்துக்காக நான் மேற்கொள்ளும் போராட்டங்களில் எப்போது என் உயிரை அர்ப்பணிக்கவேண்டியேற்படுமோ அது எனக்கே தெரியாது! அப்படி ஒருவேளை நான் மறைந்துவிட்டாலும்—உனக்குப் பிறக்கும் மகனுக்கு—அதாவது எனது மருமகனுக்கு—வீரத்தையும் தமிழுணர்வையும், விடுதலை ஆவேசத்தையும் ஊட்டி வளர்த்து வா! உன் மாமனைப்போல நீயும் வீரனாக வளரவேண்டுமென்று அவனுக்கு சொல்! விட்டு வாச விலே தமிழர் கூட்டணியின் உதய சூரியன் கொடியைப் பறக்கவிடு! உன்மகனிடம் “வாழ்க ஈழத்தமிழகம்” எனும் தமிழ்தேசிய கீதத்தை இசைத்தபடி நாள்தோறும் அக் கொடியை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கவேண்டுமென்று எடுத்துச்சொல். ஏனெனில் எதிர்காலத்தில் அம்மையளிக்கும்

சுதந்திரத்தமிழ் ஈழத்தின் தேசியக் கொடி—ஒவ்வொரு தமிழ்
னும் வணங்கி மரியாதை செய்யவேண்டிய கொடி — உதய
சூரியன் கொடி ஒன்றுதான்!

— இவ்வாறு சிவகுமாரன் தனது சகோதரியிடம் அடிக்
கடி கூறுவதுண்டு.

“ஆனால் ... அம்மாதான் பாவம் — அவ்வை நினைச்சாத்
தான் எனக்கு கவலை. எனக்குக் கிடைத்ததுபோன்ற அம்மா
வேறுயாருக்கும் கிடைக்கமுடியாது. அந்த வகையில் நான்
கொடுத்து வைத்தவன்; அம்மா என்றால் அது என் அம்மா
தான்!”

இப்படித் தன்மீது கொள்ளையன்பைக் கொட்டிவன் சிவ
குமாரன் என்று கூறியபோது அந்த வீரத்தாயின் கண்களில்
தாய்ப்பாசம் கனிந்து கண்ணீர்த்துளிகளாக வெளிவந்தன.

“ஒரு இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரும் ஒற்றுமை
யாக கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்திடவேண்டும்! ஒருவர் மீது
ஒருவர் ஐயம் கொள்ளக்கூடாது; என்னையும் ஏழாகப் பகிர
வேண்டுமென்று கூறுவதுபோல—எது கிடைத்தாலும் அதை
எல்லா நண்பர்களுக்கும் பகிர்ந்தளித்திடவேண்டும்!” என்று
கூறுவானும் சிவகுமார்!

தனக்குக் கிடைக்கும் வசதிகளைக் கூட ஏனைய தனது
நண்பர்களுக்கு கொடுத்துவிட்டு, தனக்கு ஏற்படும் கஷ்டத்தை
சகித்துக்கொள்ளும் பண்பு சிவகுமாரனிடம் நிறைந்திருந்தது!

சுருங்கச் சொன்னால் — ஒரு தலைவனுக்குரிய பண்புகள்
யாவும் தம்பி சிவகுமாரனிடம் இயல்பாகவே அமைந்திருந்
தன!

சிவகுமாரன் வளர வளர அந்தப்பண்புகளும் மேலும் விரி
வடைந்து, தமிழ் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னின்று
வழிநடத்தும் தாளைத் தளபதி என்னும் நிலையை சிவகுமா
ரன் அடைவதற்கு காலதேவனுக்கு சம்மதமில்லைப் போலும்!

இதற்கிடையில் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் இறுதி நாள்
பொலீஸ் வெறியாட்டத்துக்கு பொறுப்பானவர் என்று கரு
தப்பட்ட யாழ் உதவி பொலீஸ் அதிபர் திரு. சந்திரசேக
ராவை கொலைசெய்ய முயன்றதாக சந்தேகத்தின் பேரில்
சிவகுமாரனைத் தேடி பொலிசார் அலைந்து திரியத்தொடங்கி
னர்! தமிழ் ஈழத்தின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் சல்லடைபோட்டு
தடவி அலுத்தனர்!

வடமாகாண பொலீஸ் அதிபர் தலைமையிலே 2000 பொலிசார், யந்திரத் துப்பாக்கி, சுழல் துப்பாக்கிகளுடன் இரவிரவாகப் பல இரவுகள் உரும்பராயிலும், இன்னும் பல ஊர்களிலும் சிவகுமாரைத் தேடி வேட்டையாடித்திரிந்தனர்!

பொலிசாருக்கு மிகப்பெரிய ஏமாற்றத்தை கொடுத்து வந்தான் வீரன் சிவகுமாரன்!

இறுதியில் சிவகுமாரனின் தலைக்கு விலைபேசினர் — சிவகுமாரனை காட்டிக்கொடுப்பவருக்கு 5000 ரூபா சன்மானம் தரப்படும் என்றும் விளம்பரப்படுத்திப்பார்த்தனர்!

முடிவில் அவர்கள் கண்டது ஏமாற்றமே! சிவகுமாரனைக் காட்டிக்கொடுக்க ஏவலும் முன்வரவில்லை.

தமிழ் சுழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் அழிக்க முடியாத இடத்தைப் பெற்று விட்ட அந்த நாளும் வந்தது—

ஆம், ஜூன் 5—சுழத்தமிழர்களை தாழ்த்தி அடிமைகளாக்கும் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் வந்ததும் — அதை எதிர்த்து தமிழர்கள் அறப்போராட்டத்தில் முதன்முதலாக குதித்ததும் அந்நாளிலே தான்!

சிங்கள ஏகாதிபத்திய வெறிச்சட்டத்தை எதிர்த்து — காலி முகத்திடலில் தமிழர்களின் குங்குமக்குருதிகொட்டப் பட்டு தியாகவரலாறு படைத்த நாள்தான் 1956 ஜூன் 5!

அது நடந்து சரியாக 18 ஆண்டுகள் கழித்து—1974ம் ஆண்டு ஜூன் 5-ம் நாள் புதிய தியாக வரலாறு ஒன்று தமிழ் சுழத்தில் படைக்கப்பட்டது!

அதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்...!

சிவகுமாரன் வீட்டு முற்றத்திலிருந்த குலைபோட்ட வாழை யொன்று எதிர்பாராத முறையில் சடாரென முறிந்து விழுந்தது!

சிவகுமாரன் வீட்டார் திடுக்கிட்டனர்; அன்னையின் நெஞ்சம் பதறியது—சகோதரி அவறித்துடித்தார்!

இது ஏதோ தூர்க்குறி—தீமை ஏதோ வரப்போகிற தென்பதற்கு இது அறிகுறி என்று அவர்கள் கருதினர்!

சிவகுமாரனே கலகலவென்று சிரித்தான். ஒரு வேளை நான்தான் சாகப்போகிறேனே தெரியாது!! என்று வழமை போலவே கூறி சிரித்தானாம் சிவகுமாரன்!

இரத்தக்கறை படிந்த அந்த ஜூன் 5-ம் நாளும் வந்தது!!

மத்தியானம் ஒரு மணியிருக்கும்! சாப்பிடத்தயாராகிக் கொண்டிருந்தான் சிவகுமாரன்! கையை அலம்பிக்கொண்டு சோற்றுக்குள் கை வைத்து விட்டான்! முதலாவது கவளத்தை அள்ளி வாய்க்குள் வைக்கும் நேரம்!

திடீரென்று எழுந்தான்—“ அம்மா, சில நண்பர்கள் அவசர்மாகக் கூப்பிடுகிறார்கள்! அவர்களுடன் போய்விட்டு இதோ வந்துவிடுகிறேன்” இவ்வாறு கூறியபடி கையை உதறிக்கொண்டு புறப்பட்டான் சிவகுமாரன்!

“சாப்பிட்டுவிட்டுப் போ திரவியம்” என்றான் அன்னை!

“வந்து சாப்பிடுகிறேன் அம்மா!” — சிவகுமாரன் விடை சொற்றுப் புறப்பட்டு சென்றான்!

அவன் இறுதியாக விடைபெறுகிறான் என்பது யாருக்குத் தெரியும்?

போனவன் உயிருடன் அந்த வீட்டுக்கு திரும்பி வரவே யில்லை! அவனுக்கென்று வைத்த அந்த உணவு ஆறியவர்த்து வீணாகிக்கிடந்தது!

பொலீஸாருடன் நடைபெற்ற போராட்டத்தின் பின்னர் — யாழ்ப்பாணம் மருத்துவமனையில் 14-ம் இலக்க வார்ட்டில் சிவகுமாரன் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்ற நெஞ்சு பதறும் செய்தி அன்னைக்கு கிடைத்தது.

ஆஸ்பத்திரி நோக்கி அலறியடித்துக்கொண்டு ஓடோடிச் சென்றார் அன்னை அன்னலட்சுமி!

அதற்கு முன்னரேயே செய்தியறிந்து கொதிப்பேறிய உள்ளங்களுடன் பல்லாயிர இளைஞர்கள் மருத்துவமனையை முற்றுகையிட்டிருந்தார்கள்!

ஒடிச்சென்று வார்டுக்குள் நுழைய முயன்ற அன்னலட்சுமியின்மையாரை துப்பாக்கி ஏந்திய பொலீஸ்காரன் ஒருவன் தடுத்து நிறுத்தினான்!

வீரத்திருமகன் சிவகுமாரனின் அன்னையல்லவா அந்தத் தாய்!

எங்கிருந்துதான் அவருக்கு அந்தப் பெலம் வந்ததோ — ‘மரணப்படுக்கையில் கிடக்கும் பிள்ளையை தாய் பார்க்கக் கூடாதென்று தடைபோடுவதற்கு யாரடா நீ என்று உறுமிய படி அந்த பொலீஸ்காரனைப் பிடித்து ஒரு புறமாகத் தள்ளி விட்டு உள்ளே நுழைந்தார் அந்த வீரத்தாய்!

அங்கே.....!

வீரர்களை முகத்தில் இழையோட—அடுத்த சில நிமிடங்களில் தனக்கேற்படவிருக்கும் மரணத்தை பற்றி கிஞ்சிற்றும் கவலைப்படாது — கர்மவீரனாக தனக்கேயுரிய அந்தப் பழைய புண்ணகையை சிந்தியபடி படுக்கையில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருந்தான் வீரன் சிவக்குமார்!

செத்த பாம்பை அடிக்கும் சூரர்கள்போல்—சிவகுமாரனை உயிருடன் கைது செய்வதற்கு முழுமுயற்சி மேற்கொண்டும் படுதோல்வியடைந்து மூக்குடைபட்ட பொலீசார்—தனக்குத் தானே நஞ்சருந்தி இன்னும் சில மணித்துளிகளில் உயிர்விடப்போகும் அந்த மான் வீரனின் கைகளிலும் கால்களிலும் பெரிய சங்கிலி போட்டு பூட்டிக் கட்டிலுடன் பிணைத்திருந்தார்கள்! படுக்கையில் கிடந்தபடி அந்தச் சிங்கம் உறுமிக்கொண்டே இருந்தது! பொலீசாரை வாயில் வந்தபடி திட்டிக் கொண்டேயிருந்தான் அவன்!

தாயைக்கண்டதும் அவன் கண்கள் பனித்தன; பாசம் குமுறியெழுந்தது—அதையும் அடக்கிக்கொண்டு அவன் இப்படிக் கூறினான் உறுதியுடன்!

“அம்மா, தமிழ்ச் சாதியின் விடுதலைக்காகத்தான் தான் போராடினேன் அம்மா! ஆனால் அதே தமிழ் சாதியைச் சேர்ந்த துரோகியொருவனால் தான் நான் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டேன்! இந்தத் தமிழ்ச் சாதி ஒரு நாய்ச் சாதி — இது ஒரு போதும் திருத்தப்போவதில்லையம்மா!

“பொலீசாருக்கும் எனக்குமிடையே நடந்த போராட்டத்தில் நான் தப்பியிருப்பேன்—ஆனால் எனது இரக்க குணத்தால் என்னையே அழிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. என்னைப்பிடிக்க வந்த பொலீஸ் அதிகாரி, “நான் 5 பிள்கைக்காரன்—என்னைக் கொன்றுவிடாதே!” என்று கெஞ்சினான்—மன்றாடினான்! எதிரியிடமும் இரக்கம் காட்டுவது தமிழன் பண்பு அல்லவா அம்மா? பாவமாக இருந்தது அவனைப்பார்க்க; அதனால் அவனை கொல்லதை விடுத்து என்னை நானே அழித்துக்கொண்டேன்—எதிரியிடம் சரணாகதியடைவதை விட இறப்பது மேல் அல்லவா அம்மா?—பரவாயில்லை அம்மா, கவலைப்படாதே — மீண்டும் மறுபிறவி ஒன்று இருக்குமானால், சுழத்தமிழகத்திலேயே மீண்டும் பிறந்து, என் இலட்சியத்திற்காக போராடுவேன்!”

அழுத்தத் திருத்தமாவ வார்த்தைகளில் மேற்கண்ட வாராக வீரன் சிவகுமாரன் தன்னுடைய மரணப்படுக்கையில் வைத்து அன்னைவிடம் கூறினான்!

மரணம் அண்மித்துவிட்டதைப்பற்றி கவலைப்படாது எல்லோருடனும் கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த சிவகுமாரனின் எஃது உள்ளம் எல்லோர் இதயத்தையும் தொட்டது!

சிவகுமாரனின் உயிர் உடலை விட்டுப்பிரிவதற்கு சில மணித்துளிகளுக்கு முன்னர்.....!

தாகத்தால் துடித்துப் போனான் சிவகுமார். இதைக் கண்ட இரக்க சிந்தனையுள்ள ஒரு ஆஸ்பத்திரி ஊழியன் ஒரு குவளையில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தான்!

குவளை நீரை சிவகுமாரன் வாய்க்கு அருகில் ஆவலுடன் கொண்டு வந்தபோது—எங்கிருந்தோ பாய்ந்து வந்த இரக்கமற்ற ஒரு பொலீஸ்காரன், தன் சப்பாத்துக்கால்களால் அதைத் தட்டிவிட்டானாம்!

தண்ணீர்க்குவளை, சிவகுமாரனின் முகத்தில்பட்டு, நெற்றியில் ஒரு காயத்தையும் ஏற்படுத்தியதாம்!

சாகும் நிலையிலிருந்த அந்த வீர சிங்கத்தை சங்கிலியால் பிணைத்து வைத்துவிட்டு தாக்கிய அந்தப் பொலீஸ்காரனின் உயர்ந்த குணமும் இரக்கசபாவமும் வீரமும் வாழ்க!

சிவகுமாரன் மறைந்து விட்டான் என்றதும்—தமிழ் ஈழம் சுதறித்துடித்ததும் — இரத்தக் கண்ணீர் வடித்ததும் — வரலாறு காணாதவகையில் இலட்சக்கணக்கில் கூடி அந்த மாவீரனுக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்தியதும் தெரிந்த நிகழ்ச்சிகளே!

இந்திய சுதந்திரப்போரில் ஒரு வாஞ்சிநாதன்போல — உதம்சிங்போல - பகத்சிங்போல—தமிழ் ஈழ விடுதலைப்போரில் சிவகுமாரன் தனக்கெனத் தனியான ஒரு இடத்தைப் பிடித்து விட்டான்!

அவன் தியாகம் ஈடு சொல்ல முடியாதது—ஒப்பற்றது — மகோன்னதமானது!!

சிவகுமாரன் நாமம் இன்னும் பல்லாயிர பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு தமிழர்கள் நெஞ்சில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்!

தமிழ் ஈழம் தன்னாட்சி பெறும் போது — அங்கு கௌரவிக்கப்படவிருக்கும் முதல் வரிசைத் தியாகிகளில் சிவகுமாரனுக்கு முதலிடம் உண்டு!

ஆம், சிவகுமார் என்றிடும் போதிலே...!

புதுசக்தி பிறக்குது தமிழர் நெஞ்சினிலே.....!!

விடுதலை உணர்வு பிறக்குது இதயத்திலே.....!!!

வேகம் பிறக்குது இளைஞர் உள்ளத்திலே.....!!!

வாழ்க சிவகுமாரன் நாமம்!

11. நெஞ்சம் நிறைந்த தம்பி!

பெரும்பான்மை பலமிக்க அசுரர்களின் கொடுங்கோனாட்சியின் கீழ் சிறுபான்மையினர்களான தேவர்கள் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட நேரத்தில்—

தேவர்கள் மீது அளவுக்கு விஞ்சிய கொடூர அடக்குமுறையும், அட்ரீழியங்களும் கொடுமைகளும் சூரபன்மனால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட சமயத்தில்—

அது கண்டு கொதித்தெழுந்த சிவகுமாரன் (முருகன்) அசுரர்களுக்கு எதிராக வேலாயுதம் தாங்கி போரிட ஓடோடி வந்தான்—தேவர்களை காத்திட முன்வந்தான்!

இது கந்தபுராணம் கூறுகின்ற கதை!

அதே போல—

ஈழத்திலும் பெரும்பான்மை சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் சிறுபான்மை தமிழ் மக்கள் அடக்கியொடுக்கப்பட்டு, கொடுமைப்படுத்தப்படுவது கண்டு—இங்கும் ஒரு சிவகுமாரன் கொதித்தெழுந்தான்! தமிழினத்தைக் காத்திட தன்னுயிரை அர்ப்பணித்திடவும் சபதம் எடுத்தான்!

கந்தபுராணச் சிவகுமாரன் முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழ வைக்கக் கூடிய அளவு தமிழ்ப் பித்துப்பிடித்தவன்.

நம்முடைய சிவகுமாரனும் தமிழைத் தன் உயிராகக் கொண்டவன்!

கந்தபுராணச் சிவகுமாரன் கண்டோர் மயங்கும் கட்டழகன்—இளைஞன்—அவன் பெயரே கூட முருகன்!

நம்முடைய சிவகுமாரனும் அழகன்—இளைஞன் துடிப்பு மிகு காளைப்பருவத்தான்!

கந்தபுராணக் கதாநாயகன் சிவகுமாரன் அசுரர்களை யழித்திட கையில் வேல் தாங்கிவந்தான்!

தமிழ் ஈழத்தின் சிவகுமாரனே கையில் துப்பாக்கி ஏந்தி வந்ததாக பொலீசாரே கூறியிருக்கிறார்கள்!

கந்தபுராணத்துச் சிவகுமாரன்—முருகனை எண்ணும் போது அழகும் இளமையுமே நம் மனக் கண்ணில் தோன்றுகின்றன!

தமிழ் ஈழத்தின் சிவகுமாரனும் இன்னும் நூறல்ல— ஆயிரம் ஆண்டு சென்றாலும் அதே இளமைப் பொலிவுட

னேயே தம்முடைய மனக்கண்ணில் தோன்றிக்கொண்டிருப்பான்!

ஆம்—அவன் இளமையில் மாண்டுவிட்டான் —என்றும் இளமையாய் வாழ எண்ணி!

தம்முடைய உணர்ச்சிக் கவிஞர் கூறியது போல சாவையும் ஒரு வாழ்வாக்கிக்கொண்டு விட்டான்!

சிவகுமாரன் வீரனாக வியனாலகடைந்து விட்டான்—நான் கோழை போல அழுதுகொண்டிருக்கிறேன்!

ஆனாலும் அவன் என் தம்பி யென்று கூறும் போது பெருமிதமடைகிறேன்!

அவனை என் தம்பி என்று கூறுவதை விட—நான் அவனது அண்ணன் என்று கூறுவதே பொருத்தமாக இருக்கும்!

அண்ணன் எப்போதும் சற்று அடக்கமானவனாக — மிகமான போக்குடையோனாகவேயிருப்பான்!

தம்பி எப்போதுமே துடுக்குத்தனம் மிகுந்தவனாக—தீவிரவாதியாகவே இருப்பான்!

இது சாதாரணமாக உலகில் காணப்படும் இயல்பு!

துப்பாக்கியை நான் தொட்டுக்கூடப் பார்த்தவன் அல்ல—அதை எப்படிப் பிடிப்பதென்றும் எனக்குத் தெரியாது! அதில் நான் எப்போதாவது விளையாட்டுக்காவது அக்கறைகாட்டியவனாமல்ல!

ஏனெனில் அந்த வழியை—முறையை நான் கிஞ்சிற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளாதவன்!

துப்பாக்கியைவிட என்கையிலிருக்கும் பேனாவின் சக்தியில் எனக்கு நம்பிக்கை அதிகம்!

சக்தியைத் தீட்டுவதை விட, புத்தியைத் தீட்டச்சொன்ன பேரறிஞர் அண்ணாவை என் மானசீகக் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவன் நான்!

அப்படியிருந்தும் என் தம்பி சிவகுமாரன் துப்பாக்கி தூக்கிப்போராடினான் என்பதை அறிந்த பொழுது — அவன் சென்ற வழியை நான் ஏற்றுக்கொள்ளாவிடினும் கூட—அவனது துணிச்சலையும் வீரத்தையும் கேள்வியுற்று ஒரு கணம் என் உள்ளம் வியப்படைந்தது!

பொலிஸ் அதிகாரிகள் சிலரே சிவகுமாரனின் துணிச்சலை மனம் விட்டுப் பாராட்டியதாக கேள்விப்படும்போது—தம்பி

யின் துணிச்சலைக்கண்டு அண்ணன் வியப்புற்றதில் என்ன ஆச்சரியம்?

உதாரணத்துக்கு ஒன்று கூறுகிறேன்.

“உங்கள் மகன் என் மகனை ஒரே தூக்காகத்தூக்கி அறைத்துவிட்டான்”

இவ்வாறாக ஒரு தாயிடம் அடுத்த வீட்டுப்பெண் வந்து புகார் கூறினாள் என்றால்—அந்தத் தாயின் உள்ளம் தன்மகனின் வீரத்தைக் கண்டு உடனடியாக ஒரு கணம் உள்ளூர்ப் புளகாங்கிதமடையத்தான் செய்யும். அதன் பின்னரே தன்மகனை அழைத்து “ஏண்டா இப்படிச் செய்தாய்?” என்று கண்டிப்பாள்!

அந்தத்தாயின் நிலையில் நின்றுதான்—ஒரு கணம் தம்பியின் வீரத்தைக் கேள்வியுற்று பெருமிதமடைகிறேன்.

‘செயற்கரிய’ செய்த தம்பி சிவகுமாரன்—தமிழ் ஈழ விடுதலைப்போர் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாகிவிட்டார்!

தமிழ் ஈழ மண்ணுடன்—அவன் செங்குருதி கலந்து கொண்டுவிட்டது!

தமிழ் ஈழம் படைக்கவிருக்கும் புதிய புறநாலாற்றின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிவிட்டான் தம்பி சிவகுமாரன்!

இனி பிறக்கப்போகும் குழந்தைகளுக்கு பெயரிடும்போது சிவகுமாரன் என்றே பெயர் சூட்டுங்கள்!

தமிழ் ஈழத்தின் தங்கக் கவிஞர்களே! தம்பி சிவகுமாரனின் ஈடிணையற்ற வீரமே இனி உங்கள் கவிப் பொருளாகட்டும்! சிவகுமாரனே உங்கள் பாட்டுடைத்தலைவனாகட்டும்!!

இலக்கியம் படைப்போரே—இலட்சிய வீரன் சிவகுமாரனே இனி உங்கள் காவியங்களின் நாயகனாகட்டும்!

எழுத்தாள நண்பர்களே! இன்னுயிரைத் தமிழுக்கு தந்திட்ட சிவகுமாரனின் தியாகமே உங்கள் படைப்புக்களின் கருப்பொருளாகட்டும்!!

‘கொள்ளைக்காரன்’ என்று சிவகுமாரனுக்கு ஆதிக்கபுரியினர் முத்திரை குத்துகிறார்களேயென்று தயங்குகிறீர்களா?

அடக்குமுறையாளர்களின் கண்களில்—ஏகாதிபத்திய கொடுங்கோலர்களின் பார்வையில்—விடுதலை வீரர்கள் கொள்ளைக்காரர்களாகத் தெரிவதில் ஏது ஆச்சரியம்?

மாவீரன் கட்டப்பொம்மனுக்குக்கூட 'கொள்ளைக்காரன்' என்றுதானே பட்டம் சூட்டியது வெள்ளைக்கார ஏகாதிபத்தியம்?

மகாத்மா காந்தியை — 'அரை நிர்வாணப் பக்கிரி' என்று தானே ஏளனம் செய்தது அந்நிய ஆட்சி?

சிவகுமாரனை ஒருகொள்ளைக்காரன் என்று யாராவது கூறினால்—

ஆமாம்—அவன் கொள்ளைக்காரனேதான் — சந்தேகமில்லாமல் கொள்ளைக்காரனேதான்! தமிழ் ஈழத்தின் 35 இலட்சம் தமிழ் இதயங்களையும் தனியொருவனாகவே கொள்ளைகொண்டு விட்டபயங்கரக்கொள்ளைக்காரன்! இன்னும் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகாலத்துக்கு — வருங்காலத்தில் இங்கு பிறக்கவிருக்கும் தமிழ் மக்களின் இதயங்களையும் கொள்ளையடிக்கப்போகும் கொள்ளைக்காரன் — உலகெங்கிலுமிருக்கும் விடுதலை விரும்பிகள் அனைவரதும் உள்ளங்களை கொள்ளைகொண்டு விட்ட கொள்ளைக்காரன்! என்று தயங்காமல் கூறுங்கள்!!

**சிவகுமாரன் எழுதியதாகக் கூறப்படும்
மரண சாசனம் !!**

Copy of Letter sent by Mr. Pon. Sivakumaran of Urumpirai, who Committed suicide recently is sent here with for necessary action to all concerned.

[5—]—74

அன்புமிகு நண்பர்,

எனது கண்ணீர் நிறைந்த பொங்கல் வாழ்த்துக்கள். 10. 1. 74 நடந்த சம்பவமும் பொலிஸ் அட்டோழியமும் அதனால் ஏற்பட்ட தாக்கமும் இன்னும் நெஞ்சைவிட்டகலவில்லை. காங்கேசன்துறை இடைத்தேர் தல் நடக்கவேண்டுமென்பதற்காக பொறுமையுடன் இருக்கச் சொன்னீர்கள். இருந்தும் என்ன பயன்? பொலீசார் தாங்களாகவே குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டனர். அடுத்த பொங்கல் வரை நான் உயிருடன் இருப்பது நிச்சயமில்லை. அதற்கிடையில் நான் இறக்க நேரிடின் தயவு செய்து இக்கடிதத்தில் போதிய பிரதிகள் எடுத்து முக்கியமானவர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கவும்.

இங்ஙனம் தங்கள் இனிய நண்பன்
பொன்னுத்துரை சிவகுமாரன்.

முக்கியமானவர்கள் பார்வைக்கு
அனுப்ப வேண்டிய கடிதம்.

இதை எழுதும் சிவகுமாரனாய நான் எச்சமயத்திலும் உயிர்விடலாம். அமைதியாக இருந்தால் காங்கேசனதுறை இடைத்தேர்தலை நடத்துவோம் என்று பிரதம மந்திரி வாக்குறுதி அளித்ததால் இதுவரை அமைதியாக இருந்தோம். என்னால் மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை.

தமிழர் ஒருபோதும்! தாங்கள் வேறு ஒரு மொழி பேசும் இனத்தினால் ஆளப்படுவதை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். பிரிட்டிஷ்காரரே கால மறிந்து எல்லா நாடுகளுக்கும் சுதந்திரம் கொடுத்தனர். அப்போது சுந்தரலிங்கம் போன்ற எமது தலைவர்கள் விட்ட பிழையால் எமது தலைவிதியை சிங்கள இனம் நிர்ணயிக்கும் தவறு ஏற்பட்டது. தற்செயலாக ஏற்பட்ட இத்தவறுக்காக தமிழினம் நீண்டகாலம் அடிமையாக இருக்கவேண்டுமா? சிங்கள இனத்துக்கு இருக்கும் ஆசை எங்களுக்கு இருக்கக்கூடாதா? போராடி அழிவேற்படுத்திய பின்னர்தான் எமக்கு சுய நிர்ணய உரிமை கிடைக்குமா? அல்லது நிலைமை அறிந்து அரசாங்கமே நமது தலைவர்களுடன் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளுமா?

அரசாங்கத்தின் முற்போக்கு நடவடிக்கைகளை ஆதரிக்கும் நாம், அதே நேரத்தில் படுபிற்போக்கு நடவடிக்கைகளையும் சர்வாதிகாரத்தையும் எதிர்க்கிறோம். வாழ; வாழ விடு என்பதே எமது கொள்கை. சிங்கள மக்களை ஏமாற்றி அவர்கள் மனதில் வகுப்புவாதத்தைத் தூண்டிவிட்டு, ஆட்சியில் நீடிக்க எண்ணுகிறது அரசு, அதனால் தான் தமிழர் பிரச்சினையை தீர்க்க முயற்சி செய்யவில்லை.

சோசலிச நாடுகளில் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு சுய நிர்ணய உரிமை உண்டு. சர்வாதிகார பாசிச ஆட்சியில் தான் இப்படியான கொடுங்கோல் நடக்கும்.

காசி ஆனந்தனை ஏன் வீணை அடைத்துவைத்திருக்கிறது அரசு. அவரை விட பயங்கரவாதிகளானிய யாம் லெளியே இருக்கிறோம். பாவம் அவர் அஹிம்சை வாதிடாமற்றே. அவருக்கா இந்தக் கொடுமை? அரசாங்கமே! உங்கள் இனம் தான் முழு முட்டான் தனத்துக்கு பெயர் போனது. அரசு செய்வதற்குமா உங்களுக்குத் தகுதியில்லை. உங்களோடு சேர்ந்து எதற்குத் தமிழினம் வீணை கெடவேண்டும். எமக்குச் சுதந்திரம் பெற வழி விடுங்கள். பின்னர் பாருங்கள் உங்களுடைய பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் நாம் தீர்ப்போம்!

Copy To: PRIME MINISTER

" ,, Ar. U. S. A.

: ,, U. S. S. R.

: ,, INDIA

Editors of All Newspapers.

(சுதந்திரன் 23-6-1974)

சிவகுமாரன் எழுதிய கவிதை (1)

பாட்டொன்றமைத்தேன் பாடிடுவீரே!

செந்தமிழ் மொழிக்கு (உ)றுபகை நீக்க
நந்தமிழ் இளைஞர் ஒன்றே சேர்ந்தார்
மாந்தர்கள் போற்றும் மாணவர் பேரவை
வேந்தர் வியக்கும் குருநாயர் கூட்டம்
எங்கள் பகைவரை எங்கோ தொலைக்கத்
தங்கத் தமிழின் தானைக் கூட்டம்
பொங்கு தமிழிற் கின்னல் விளைந்தால்
சங்காரம் செய்து சாடிடும் கூட்டம்
ஒன்றே சேர்ந்து உறுபகை கொய்து
நன்றே செய்வோம் நானிலம் போற்ற
இன்றே போவீர் இடி போல் ஒலித்து

சங்கத் தமிழைத் தரணியிலுயர்த்தச்
சிங்கத் தமிழைச் சிறப்புடன் காக்க
தங்கத் தமிழா தலைநிமிர்ந்திடுவாய்
எந்தமிழ்த் தாயின் விலங்கொடித்திடுவோம்
நந்தமிழ் மொழியினை நன்றே காப்போம்!
பைந்தமிழ் மொழியின் பகைவரை அழிப்போம்!
வந்திடு இளைஞர்! தந்திடு தலையே!

செங்கதிர் பரப்பிச் சூரியன் எழுந்தான்
கூட்டணியொன்றின் கொடியதுவாக
எங்கள் துயரை இன்றோடொழிக்க
வேட்டொலி போலோர் பேரொனியாகச்
சிங்கத் தமிழின் குருநாயர் எழுந்தார்
நாட்டினைச் சமைப்போம் நம்நாடாக
தங்கத் தமிழினை தரணியிலுயர்த்தப்
பாட்டொன்றமைத்தேன் பாடிடுவீரே!

செங்கொடி மேலோர் ஞாயிற்றுதயம்
வஞ்சகச் சிங்கள வாதையைப் போக்கும்!
செங்கோலோச்சி செந்தமிழ் உயர்ந்திட
வஞ்சியர் கூட்டமும் வானையேந்தட்டும்
வெங்களம் வீழினும் செந்தமிழ் பேணிட
அஞ்சிடமாட்டோம் அஞ்சிடமாட்டோம்
சிங்களம் தோற்றெம் பாதத்தில் வீழ்ந்திட
மிஞ்சிடுவோம் தமிழ் காத்திடுவோமே!

சிவகுமாரன் எழுதிய கவிதை (2)

மைந்தா நீ மறவனாய் மாறு!

செந்தமிழ் உரிமைச் சேறு கலக்கிட
வெந்தழல் வீழினும் அஞ்சேன் — எம்
பைந்தமிழ் அன்னையாள் பல்லாழி வாழ்ந்திட
மைந்தா நீ மறவனாய் மாறு!

பாராண்ட தமிழினம் பதறித் துடித்திட்டே
வேரோடு சாய்ந்திடல் நன்றோ? — என்றும்
அந்தமிழ் எம்மொழி அவனியை ஆண்டிட
மைந்தா நீ மறவனாய் மாறு!

சிறைச்சாலை சென்றங்கு சீவனே போனாலும்
மறக்காமற் றமிழொன்றே சொல்வேன் — என்றும்
எந்தமிழ்மாதா ஏற்றத்தைப் பெற்றிட
மைந்தா நீ மறவனாய் மாறு!

சிங்களம் வென்றெம் சீர்குலைத்திருஞ் சாலை
செங்களம் வீழினும் துஞ்சேன் — எங்கள்
சொந்தமதான தமிழ் சுழத்தைப் பெற்றிட
மைந்தா நீ மறவனாய் மாறு!

நலமுடன் அன்று நாடாண்ட நந்தமிழ்
பலமிழந் தமிழ்த்திடல் நன்றோ — எங்கள்
சுந்தரத்தமிழினைச் துலங்கிடச் செய்குவோம்
மைந்தா நீ மறவனாய் மாறு!.

X

X

X

வாசித்து விட்டீர்களா?

“அனைத்துலக நீதிச்சபை முன்
இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை”

சிங்கள ஏகாதிபத்தியம் பற்றி
தந்தை செல்வா சமர்ப்பித்த
முறையீடு!

தனிப்பிரதி விலை ரூபா. 2-00.
(தபாற்செலவு சதம் 60)

o

“காமன்வெல்த் சர்வதேச மாநாட்டு பிரதிநிதிகளுக்கு
இலங்கைத் தமிழர்களின் சார்பில்
தந்தை செல்வா சமர்ப்பித்த மகஜர்”

(ஆங்கிலம்)

விலை ரூபா. 2-00

o

வியாபாரிகளுக்கு பிரதியொன்றுக்கு
25 சதம் கழிவு உண்டு.

வேண்டுவோர் தொடர்புகொள்க:

சுதந்திரன்

194 ஏ, பண்டாரநாயகா வீதி,
கொழும்பு-12.

தொலைபேசி : 23411

நக்கு

தலைவனின் கண்ணீர் !

தான் என்றும் தன் குடும்பம் என்றும் சிந்தையற்று தமிழ் இனம் ஒன்றின் வாழ்வுக்கே தன்னை அர்ப்பணத்த உண்மைத் தொண்டன் சிவகுமார். சில ஆண்டுகளின் முன் கோண்டானில் ஓர்கருத்தரங்கை நாம் நடத்தியபோது பால் வயும், என்னேரமும் புன்னகை தகழும் முகத்தோடு ஒரு சிறுவன் பல கேள்விகளை என்னிடம் கேட்டான். அண்ணல் காத்தி டைக்கொண்ட அதிம்சை வழியை நான் விளக்கிய போது அதை மறுத்து ஆயுதப்போரே அடிமைத்தனை அறுக்க வாயியென்று அணித்தரமாக வாதிட்டான். அதே நேரத்தில் அடக்கமாக, அன்பாக, பண்பாகத் தன் கருத்தை அவன் கூறிய விதம் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அந்தச் சிரித்த முகம் என் உள்ளத்தில் நிலையான இடத்தைப் பெற்றது.

இருள் கப்பியுள்ள தமிழ் இனத்தின் வாழ்வில் பளிச்சிடும் மண்வெட்டாக விளங்கிய சிவகுமார் மறைந்துவிட்டார் என்று மண்ணும்போது நெஞ்சம் வெடித்துவிடும் வேதனை ஏற்படுகிறது. ஆனால் அந்த மின்னொளி இரண்ட பல இதயங்களில் ஒளியைப் பாய்ச்சி இளைஞர் சமுதாயத்தில் ஓர் பக்குணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இனத்தை விற்று வாலும் ஒரு சில துரோகிகளைத் தவிர சிவகுமாரின் மறைவு மிகுதுக் கலங்காத தமிழ் இதயங்களே இல்லை. அவருடைய மர்சுற்ற தியாகம், அப்படிக்கற்ற தொண்டு, மதிப்பிடற்கரிய ரம் இவை தமிழ் உள்ளங்களில் என்றும் நீடித்து நிற்கும். பாபர்சாலத்தின் பகவத்சிங்போல, தமிழ் நாட்டின் வாஞ்சி நூதன்போல சமுத தமிழகத்தின் வரலாற்றில் என்றும் சமீ யாத ஓர் உன்னத இடத்தைப் பெற்றுவிட்டார் சிவகுமார். அவரை சந்தெடுத்த வீர அன்னைக்கு, அளாக்கிய தன்னைக்கு, வீரம்வினைந்த அந்த மண்ணுக்குத் தமிழ்க்குலம் தலைவனைநி நிந்கிறது.

வாழ்க சிவகுமார் நாமம்!

அ. அமிர்தலிங்கம்.

தலைவர்,

இலங்கைத் தமிழரகக் கட்டி.

விலை : ரூபா. 2 - 00